

DE STER

Juni 1977 · 77e Jaargang · Nummer 6

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Juni 1977
77e Jaargang · Nummer 6

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalf:

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Adviseurs

Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Robert D. Hales	O. Leslie Stone

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag Nederland: J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vliardingenv 3170
Zendingsgebied Nederland Amsterdam:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven van wijk/gemeente)
Fl. 19,— of 260 BF
Citibank Amsterdam 266 041 434
The Church of Jesus Christ LDS
Citibank Brussel 570 0300 314-60
The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zeepost): \$ 8.00

© 1977 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

Inhoud

God is ons nabij. Marion G. Romney	1
„Prikzelt uw kinderen niet“. F. Enzio Busche.....	3
Stephens en de Maya's. James S. Packer	6
De financier en de bisschop. William Hartley	8
Dringend verzoek aan toekomstige ouderlingen. Boyd K. Packer.....	10
de Vriend. Helden uit het Boek van Mormon	13
Momenten van moed. Keith Christensen	14
Van vriend tot vriend. Vaughn J. Featherstone	16
Je zondagse doosje. Virginia H. Pearce en Kathleen H. Barnes	18
VOOR DE GRAP	20
„Sla op het staal“. B. Lloyd Poelman	21
„De engelen kunnen eruit citeren“. Spencer W. Kimball	24
's Heilands voorbeeld voor leraren. Theo E. McKean	26
De macht van het voorbeeld. Delbert L. Stapley	28

Op de omslag: Enige van de ruïnes die door John Lloyd Stephens
werden ontdekt in de jaren 1839—1841. Zie ook bladzijde 6 en 7.

Lijst van alle wijken en gemeenten in het westelijk gebied van Europa het volledige adres en een overzicht van de vergaderingen op zondag.

Het overzicht van de vergaderingen is als volgt:

A priesterschapsvergadering
B zondagsschoolvergadering
C avondmaalsvergadering

Zendingsgebied Italië Milaan

Bergamo
Via Crescenzi 45
24100 Bergamo

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Brescia
Via Cucco 42
25100 Brescia

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Como
Via Lega Insurrezionale 3
22100 Como

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Lugano
Via Giusan 33/A
6900 Cinque Vie, Lugano
Switzerland

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Milano North
Via Edolo 26
20125 Milano

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Milano West
Via Monte Bianco 55
20149 Milano

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Milano South
Via Teuliè 20
20136 Milano
Tel. (02) 83.99.503

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Monza
Via Valsugana 27
20052 Monza

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Novara
Corso della Vittoria 59
28100 Novara

A 9:00
B 10:30

Pavia
Via Bonfante 5
27100 Pavia

A 9:00
B 10:30

Piacenza
Via Sant'Eufemia 32
29100 Piacenza

A 9:00
B 10:30

Varese
Via Canova 16
21100 Varese

A 9:00
B 10:30

Alessandria
Corso Cento Cannoni 47
15100 Alessandria

A 9:00
B 10:30

Asti
Corso Felice Cavellotti 104-106
14100 Asti

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Genova
Via Assarotti 42
16129 Genova

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Savona
Via Venezia 9/2E
17100 Savona

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Torino North
Via Magenta 18/A
10128 Torino

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Torino South
Via Amerigo Vespucci 64/A
10147 Torino

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Zendingsgebied Italië Rome

Bari
Via Paralella San Lioce 4
70124 Bari

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Brindisi
Via Bast, Carlo V 33/35
72100 Brindisi

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Brindisi Servicemen
Via Bast, Carlo V 33/35
72100 Brindisi

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Cagliari
Via Giardini 164
09100 Cagliari

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Catania
Piazza San Francesco
D'Assisi 11
95124 Catania

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Foggia
Viale Colombo 165
71100 Foggia

A 9:00
B 10:30
C 17:30

La Maddalena
Via Carlo Avegna 7
07124 La Maddalena

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Lecce
Via G. D'Annunzio 39
73100 Lecce

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Messina
Via Alessio Valore 21
98100 Messina

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Naples
Via Roma 429
80126 Naples

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Naples (Servicemen)
Parco Palumbo Lago Patria
Viale Eucalipti 23
Lotto 7080125 Agnano

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Ostia
Via Lorenzo Cusani Visconti 29
00056 Ostia

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Palermo
Via Sammartino 12
90141 Palermo

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Pescara
Corso Vittorio Emmanuele 10/22
65100 Pescara

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Rome East
Piazzale Porta Pia 121
00198 Roma

A 8:30
B 9:45
C 16:30

Rome West
Piazzale Porta Pia 121
00198 Roma

A 10:30
B 11:45
C 18:30

Salerno
Via Pietro del Pezzo 20
84100 Salerno

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Sassari
Via Nizza 2/A
07100 Sassari

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Siracusa
Via Tripoli 23/14
96100 Siracusa

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Taranto
Via Regina Margherita 51
74100 Taranto

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Terni
Corso del Popolo 101/14
05100 Terni

A 9:00
B 10:30
C 17:30

Zendingsgebied Italië Padova

Aviano Servicemen
Via San Quirino 62
33170 Pordenone

A 10:30
B 9:00
C 18:00

Bologna
Via Urbana 5/d
40129 Bologna

A 8:45
B 10:30
C 17:30

Bolzano Via Milano 155 39100 Bolzano	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Pistoia Via Vittorio Veneto 37 51100 Pistoia	A 8:45 B 10:30 C 17:30
Ferrara Via Saraceno 110 44100 Ferrara	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Pordenone Via San Quirino 62 33170 Pordenone	A 9:00 B 10:30 C 16:30
Firenze (Florence) Piazza Stazione 1 50123 Florence Tel. (055) 217184	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Prato Via Trieste 74 50047 Prato	A 8:45 B 10:30 C 17:30
Gorizia Piazza San Antonio 1 34170 Gorizia	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Trento Via Barbacovi 40 38100 Trento	A 8:45 B 10:30 C 17:30
La Spezia Piazza S. Agostino 59 19100 La Spezia	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Treviso Via Cal Maggiore 10/IV 31100 Treviso	A 8:45 B 10:30 C 17:30
Livorno Via 3 Novembre 8/2 57100 Livorno	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Trieste Via San Nicolò 27 34100 Trieste	A 8:45 B 10:30 C 17:30
Livorno Servicemen Elementary School Camp Darby 57100 Livorno	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Udine Via Parini 39 33100 Udine	A 8:45 B 10:30 C 17:30
Mestre Piazzale Donatori di Sangue 2/2 30170 Mestre (Venezia)	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Verona Via Prato Santo 4/A 37100 Verona	A 8:45 B 10:30 C 17:30
Modena Via Tiraboschi 55 41100 Modena	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Vicenza Via Apolloni 25 36100 Vicenza	A 8:45 B 10:30 C 17:30
Padova Via Roberto Schumann 5, Pal. M. 35100 Padova	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Vicenza (Servicemen) Caserma Elderle Viale della Pace	A 9:00 B 11:00 C 17:00
Parma Via Cairoli 8 43100 Parma	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Ring Den Haag Nederland	
Perugia Via G. Antonietti 42 06100 Perugia	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Amsterdam Zaaiersweg 17 Amsterdam Tel. (020) 944990	A 9:00 B 10:30 C 17:00
Pisa Via Antonio Rosmini 9 56100 Pisa	A 8:45 B 10:30 C 17:30	Delft Oranje Plantage 36 Delft Tel. (015) 126123	A 8:45 B 10:30 C 16:00
		Dordrecht Singel 236 Dordrecht	A 8:45 B 10:30 C 16:30

Den Haag
 Leersumstraat 11 A 8:45
 Den Haag B 10:30
 Tel. (070) 293531 C 17:00

Gouda
 Spieringstraat 49 A 9:00
 Gouda B 10:30
 Tel. (01820) 18512 C 17:00

Haarlem
 Frieslandlaan 5 A 8:45
 Haarlem B 10:30
 Tel. (023) 337450 C 17:00

Leiden
 Steenshuur 6 A 8:45
 Leiden B 11:45
 C 10:15

Rotterdam Noord
 Oosteinde 73 A 8:45
 Rotterdam B 10:30
 Tel. (010) 121616 C 17:00

Rotterdam Zuid
 Bas Jungeriusstraat 121 A 8:45
 Rotterdam B 10:30
 Tel. (010) 858473 C 16:30

Schiedam /Vlaardingen
 Schiedamseweg 115 A 8:45
 Vlaardingen B 10:30
 Tel. (010) 342942 C 17:00

Hasselt
 Abraham Orteliuslaan 5 A 9:00
 3500 Hasselt B 10:30
 Tel. 011/22.70.45 C 17:00

Kortrijk
 Mgr. de Haermelaan 64 A 9:00
 8500 Kortrijk B 10:30
 Tel. 056/21.98.44 C 17:00

Leuven
 Tervuursevest 120 A 8:10
 3000 Leuven B 10:00
 C 17:00

Mechelen
 Leopoldstraat 95 A 9:00
 2800 Mechelen B 10:30
 C 17:00

St. Niklaas
 Regentiestraat 20 A 9:00
 2700 St. Niklaas B 10:30
 Tel. 031 /76.97.92 C 17:00

St. Truiden
 Gorsenweg 99 A 8:30
 3800 St. Truiden B 10:00
 Tel. 011/67.74.30 C 17:00

Turnhout
 Krulsstraat 6 A 8:30
 2300 Turnhout B 10:15
 Tel. 014/41.91.79 C 17:00

Zendingsgebied België Antwerpen

Aalst
 Schendelbeekhofstraat 26 A 9:00
 9300 Aalst B 10:30
 Tel. 053/70.54.76 C 17:00

Antwerpen
 Van Putlei 17 A 8:30
 2000 Antwerpen B 10:30
 Tel. 031/38.88.54 C 17:00

Brugge
 Kon. Ellisabethlaan 3 A 9:00
 8000 Brugge B 10:30
 Tel. 050/33.40.32 C 17:00

Brussel
 Brussellaan 100 A 9:00
 1820 Stroombeek-Bever B 11:00
 Tel. 02/267.83.43.267.55.43 C 17:30

Gent
 Galgenberg 14 A 8:45
 9000 Gent B 10:30
 Tel. 091/23.95.58 C 17:00

Zendingsgebied Nederland Amsterdam

Heerlen (Servicemen)
 Bekkerweg 52 A 11:00
 Heerlen B 14:00
 C 15:20

Soesterberg (Servicemen)
 Oirschotlaan 23 A 8:30
 Soesterberg B 13:30
 Tel. (03404) 10398 C 15:00

Almelo
 Sluiskade 88 A 9:00
 Almelo B 10:30
 C 17:00

Amersfoort
 Dalton straat 10 A 9:00
 Amersfoort B 10:30
 C 17:00

Apeldoorn
 Boerhaavestraat hoek A 8:45
 Edisonlaan B 10:30
 Apeldoorn C 17:00
 Tel. (055) 217516

Arnhem
Cannenburglaan 4
Arnhem
Tel. (085) 612900

A	9:00
B	10:30
C	17:00

Hengelo
Enschedeese Straat 70
Hengelo
Tel. (05400) 15787

A	9:00
B	10:30
C	17:00

Hilversum
Tesselschadelaan 10
Hilversum

A	9:00
B	10:30
C	17:00

Nijmegen
N.V.V.-gebouw
Steenbokstraat 84
Nijmegen

A	9:30
B	10:50
C	12:00

Utrecht
Prinses Irenelaan 51a
Utrecht
Tel. (030) 444218

A	9:00
B	10:30
C	17:00

Zeist
Oirschotlaan 23
Zeist
Tel. (03404) 10398

A	9:00
B	10:30
C	17:00

Zwolle
"Eigenbouw" Badhuiswal 9
Zwolle
Tel. (05200) 16117

A	9:00
B	10:30

Alkmaar
Emmastraat 17
Alkmaar

A	9:00
B	10:30
C	16:00

Assen
"De Schulp" Buizerdstraat 10
Assen

A	9:00
B	13:30
C	16:30

Emmen
Mavoschool Straat Allee
Emmen

A	8:45
B	10:30
C	16:00

Groningen
Paterswoldseweg 531
Groningen

A	9:00
B	10:30
C	16:00

Harlingen
Noorderhaven 49
Harlingen
Tel. (05178) 2377

A	9:00
B	10:30
C	16:00

Den Helder
Westgracht 32
Den Helder

A	8:45
B	10:30
C	17:00

Leeuwarden
Achter de Hoven 2c
Leeuwarden

A	8:45
B	10:30
C	17:00

Breda
"Zandberg" Zandberglaan 54 bis
Breda

A	9:00
B	10:30
C	11:45

Eindhoven
Reigerlaan 12
Eindhoven

A	8:30
B	10:30
C	17:00

Heerlen
Bekkerweg 52
Heerlen
Tel. (045) 716887

A	9:00
B	10:30
C	17:00

Maastricht
Vleeshouwersdreef 13
Maastricht
Tel. (043) 36773

A	9:00
B	10:45
C	17:00

Zendingsgebied Portugal Lissabon

Lisbon I
Rua Sao Domingos
à Lapa n° 7

A	10:00
B	11:00
C	12:15

Lisbon II
Rua Sao Domingos
à Lapa n° 7

A	15:30
B	16:30
C	17:45

Porto
Grande Hotel do Porto-Rua
Sta Catarina 197
Porto

A	15:30
B	16:45
C	18:00

Coimbra
Clube Pavilhao dos
Olivais-Olivais
Coimbra

A	10:00
B	11:00
C	11:00

Zendingsgebied Spanje Barcelona

Badalona
Roger de Flor 135
Badalona (Barna)

A	9:00
B	10:30
C	17:30

Barcelona
Ausias March 67-69 Bajo
Barcelona 10

A	9:00
B	10:30
C	17:30

Castellon
 Enmedio 107, 2°
 Castellón

A	9:00
B	10:30
C	18:00

Mataro
 Santiago Rusinol 34, Bajo
 Mataró (Barna)

A	9:00
B	10:30
C	17:30

Pamplona
 Camino Escivoz 23, Bajo
 Pamplona

A	9:00
B	10:30
C	17:30

Sabadell
 Buxeda 25
 Sabadell (Barna)

A	9:00
B	10:30
C	17:30

Valencia
 Convento San Francisco 5, 6ª
 Valencia 2
 Tel. (96) 322.30.59

A	9:00
B	10:30
C	17:30

Zaragoza Servicemen
 Base Chapel

A	10:00
B	13:30
C	14:45

Zaragoza
 Lausana 3, Bajo
 Zaragoza

A	9:00
B	10:30
C	17:30

Zendingsgebied Frankrijk Parijs

Angers
 22, rue Boisnet
 49000 Angers

A	8:30
B	10:30
C	17:00

Brest
 5, rue de Siam
 29200 Brest

A	8:30
B	10:00
C	16:30

Caen
 211, rue Caponière
 14000 Caen
 Tel. (31) 85.47.31

A	9:00
B	10:15
C	16:00

Cherbourg
 143, ave. de la Polle
 50100 Cherbourg

A	8:30
B	10:00
C	14:00

La Rochelle
 16, ave. Val de Loire
 17140 Lagord

A	8:30
B	10:00
C	17:30

Le Havre
 70, rue Général Sarraill
 76600 Le Havre

A	9:00
B	10:15
C	16:30

Le Mans
 17, rue Bourg-Belé
 72000 Le Mans

A	9:00
B	10:30
C	17:00

Lorient
 38, Bd. Léon Blum
 56100 Lorient

A	16:00
B	9:30
C	17:00

Nantes
 123, route de Ste Luce
 44300 Nantes
 Tel. (40) 49.23.17

A	9:00
B	10:15
C	17:00

Orleans
 L'Hôtel Ibis, rue de Bourg,
 45400 Saran

A	9:00
B	10:50
C	14:00

Poitiers
 54, voie Romaine
 Buxerolles 86000 Poitiers

A	8:30
B	10:00
C	15:00

Rennes
 La Croix Noblet
 53, rue de Rennes
 35510 Cesson-Sevigne

A	9:00
B	10:30
C	15:30

Rouen
 68, rue Boucher de Perthes
 76100 Rouen

A	9:00
B	10:30
C	16:30

St. Nazaire
 24, rue Vincent Auriol
 44600 St. Nazaire

A	9:30
B	11:00
C	16:30

Tours
 87, rue Anatole France
 37100 St. Cyr

A	9:15
B	10:30
C	15:00

Ring Parijs Frankrijk

Chatillon
 54 Av. de la Div. Leclerc
 92230-Chatillon

A	9:00
B	10:30
C	17:00

Colombes
 271 rue d'Estiennes Dorves
 92700-Colombes
 Tel: (1) 242.50.27

A	9:00
B	10:30
C	15:00

Compiègne
 548 rue Léo Delibes
 60750-Choisy au Bac

A	9:00
B	10:30
C	14:30

Melun 18 rue Saint Barthélémy 77000-Melun Tel: (1) 437.64.73	A 9:00 B 10:30 C 15:00	Cambrai 1, Place de la Gare 59400 Cambrai France	A 9:00 B 10:00 C 15:00
Morsang 2 Av. Beausite 91390-Morsang sur Orge Tel: (1) 016.10.33	A 9:00 B 10:30 C 16:00	Châlons-sur-Marne 48, rue Léon Bourgeois 51000 Châlons-sur-Marne France	A 8:00 B 10:00 C 11:30
Nogent 2 bis rue Lepoutre 94130-Nogent sur Marne Tel: (1) 876.31.64	A 9:00 B 10:30 C 16:00	Charleville-Mézières 61, La Tour Lamartine 08000-Charleville-Mézières France	A 8:00 B 10:00 C 11:45
Paris 250 Bd. Voltaire 75002-Paris Tel: (1) 371.31.92	A 9:00 B 10:30 C 16:00	Colmar 18, rue de la Poudrière 68000 Colmar France	A 8:30 B 10:00 C 18:00
Versailles 5 Rond Point de l'Alliance 78000-Versailles Tel: (1) 954.82.78	A 9:15 B 11:00 C 14:30	Douai 146, rue du Clocher St. Pierre 59500 Douai France	A 8:30 B 10:00 B 17:00
Zendingsgebied België Brussel			
Amiens Président Pierre Janda 56, Grand Rue 62182-Cagnicourt France Tel. (22) 24.03.63		Dunkerque 13, rue Marichal Foch 59240 Dunkerque France	A 8:00 B 10:15 C 11:00
Arras 224 Rés. St. Jean 5, rue St. Aubert 62000-Arras France	A 9:00 B 10:30 C 16:30	Epinal 40 bis, Quai de Dogneville 88000 Epinal France	A 8:30 B 10:15 C 18:00
Boulogne 9, rue Hector Berlioz 62200-Boulogne-sur-Mer France	A 8:00 B 10:00 C 16:00	Lille 32, Facade de l'Esplanade 59000-Lille France	A 8:30 B 10:30 C 17:00
Brussels English Avenue de Bruxelles, 100 1820 Strombeek-Bever Belgique Tel. (02) 267.55.43	A 12:00 C 13:00	Metz 13, ave. Foch 57000-Metz France	A 8:00 B 10:00 C 17:00
Calais 12, ave. du Prés. Wilson 62100 Calais France	A 8:45 B 10:00 C 17:00	Mons SHAPE Servicemen SP6 Johnny Harper Chaplain Division (US) APO 7000-Mons SHAPE Belgique Tel. (065) 33.82.46	A 8:00 B 14:00 C 15:00

Mouscron 162, rue de la Station 7700-Mouscron Belgique	A 9:00 B 10:30 C 17:00	Thionville 2, rue des Trois Hussards 57100-Thionville France	A 9:00 B 10:15 C 11:15
Mulhouse 29, rue Robert Meyer 68120-Pfastatt France Tel. (89) 52.25.87	A 9:00 B 10:30 C 17:00	Troyes 15, rue Etienne Pédron 10000-Troyes France	A 9:15 B 10:30 C 15:00
Nancy 6, Impasse du Commandant Igier Haut du Lièvre 54100-Nancy France Tel. (28) 96.43.69	A 8:00 B 10:30 C 16:15	Valenciennes 10, Blvd. Wattau 59300-Valenciennes France	A 8:30 B 10:30 C 15:30
Reims 34, rue Pierre Brossolette 51100-Reims France	A 9:00 B 10:30 C 15:00	Verviers 34, rue Pierre Fluche 4800-Verviers Belgique	A 9:00 B 10:30 C 16:00
Roubaix 84, Blvd. de Paris 59100-Roubaix France	A 9:00 B 10:15 C 17:00	Ring Brussel België	
St. Dié 38, rue de la Bolle 88100-St. Dié France	A 9:00 B 10:30 C 17:30	Bruxelles Avenue de Bruxelles, 100 1820 Strömbeek-Bever Belgique Tel. (02) 267.55.43	A 8:45 B 10:15 C 15:00
St. Omer 11, rue le Sergeant 62500-St. Omer France	A 9:00 B 10:00	Charleroi 160, rue de la Tombe 6100-Mont-sur-Marchienne Belgique Tel. (071) 36.76.44	A 9:00 B 10:30 C 16:30
St. Quentin 13 bis, rue Henri Dunant 02100-St. Quentin France	A 9:30 B 11:00	Herstal 36, Place des Volontaires 4400-Herstal Belgique	A 9:00 B 10:30 C 15:30
Seraing 25, rue des Sables 4100-Seraing Belgique Tel. (041) 36.32.88	A 9:00 B 10:30 C 15:00	Liège 61, ave. Joseph Wauters 4030-Grivegnée Belgique Tel. (041) 43.34.63	A 9:00 B 10:30 C 17:00
Strasbourg 100, rte. du Général DeGaulle 67300-Schiltigheim France Tel. (88) 33.21.08	A 8:30 B 10:00 C 17:00	Mons 25, ave. de l'Université 7000-Mons Belgique	A 9:00 B 10:30 C 17:00
		Namur 59, ave. de la Plante 5000-Namur Belgique Tel. (081) 30.28.56	A 9:00 B 10:30 C 13:30
		Nivelles 50, Blvd. des Archers 1400-Nivelles Belgique	A 9:00 B 10:30 C 16:30

Zendingsgebied Frankrijk Toulouse

Angouleme
Logis de la Trésorière
Rue Hassel
16000 Angouleme

A 15:30
B 10:00
C 17:00

Bayonne
Villa Iruskian
Rue de Masure
64100 Bayonne

A 9:00
B 10:30
C 16:30

Beziers
Rue Pasteur, 4
34500 Beziers

A 8:30
B 10:00
C 17:00

Carcassonne
Route Minervoise, 22
11000 Carcassonne

A 8:30
B 10:30
C 17:00

Cauderan
Rue Pierre Romain, 10
33400 Talence
Tel. (56) 80.70.14

A 9:00
B 11:30
C 16:00

Limoges
Avenue Adrien Tarrade, 50
87000 Limoges

A 8:30
B 10:00
C 18:00

Lormont
Rue Pierre Romain, 10
33400 Talence
Tel. (56) 80.70.14

A 8:00
B 9:20
C 13:00

Montpellier
Rue Durand, 9
34000 Montpellier
Tel. (67) 92.78.28

A 8:00
B 10:00
C 17:00

Pau
Avenue de Montebello, 16
64000 Pau

A 8:30
B 10:00
C 17:00

Perigueux
Impasse Michelet, 17
24000 Perigueux

A 14:30
B 10:00
C 16:00

Perpignan
Rue Alart, 8
66000 Perpignan

A 8:15
B 10:00
C 17:00

Talence
Rue Pierre Romain, 10
33400 Talence
Tel. (56) 80.70.14

A 8:30
B 10:30
C 14:30

Tarbes
Rue Arago, 15
65000 Tarbes

A 9:00
B 10:15
C 11:15

Toulouse 1st
Blvd Griffoul Dorval, 20
31000 Toulouse
Tel. (61) 80.28.54

A 7:00
B 9:30
C 15:00

Toulouse 2nd
Blvd Griffoul Dorval, 20
31000 Toulouse
Tel. (61) 80.28.54

A 8:15
B 11:15
C 17:00

Zendingsgebied Zwitserland Genève

Aix-en-Provence
Villa Louise
16, Rte. d'Avignon
F-13000 Aix en Provence

A 8:00
B 9:30
C 15:00

Antibes
"Le Faber"
14, Ave. Guillaibert
F-06600 Antibes

A 8:30
B 10:30
C 18:00

Arlès
Mas de Boeuf
Rte. de Port St. Louis

A 8:30
B 10:00

Avignon
Bd. Cap de Villa
6-b (rez-de-ch.)
F-84000 Avignon

A 8:30
B 10:00

Besancon
15, Rue Ronchoux
F-25000 Besancon

A 8:00
B 10:00
C 14:30

Bourg en Bresse
1, Place Loiseau
F-01000 Bourg en Bresse

B 10:00

Cannes
11, Rue Merle
F-06000 Cannes

A 8:30
B 10:00
C 17:00

Chalon sur Saone
Hotel de Ville
Salle 2
F-71100 Chalon sur Saone

A 8:30
B 10:00

Clermont Ferrand
14, Rue Dolly
F-63400 Chamalieres

A 8:30
B 10:00
C 17:30

Dijon
23, Place Bossuet
F-21000 Dijon

A 8:45
B 10:30
C 17:30

Geneve
32, Av. e Louis Cassai
CH-1216 Cointrin (Ge)
Tel. (022) 34.29.07

A 8:00
B 10:00
C 17:00

Ecully				Vichy			
2 Chemin de la Sauvegarde	A	7:30		20, Rue Jean Jaures	A	8:30	
F-69130 Ecully (Lyon)	B	11:45		F-03200 Vichy	B	10:00	
Tel. (003378) 33.48.06	C	17:00					
La Chau de Fonds				Villeurbanne			
11, Rue du College	A	8:30		2 Chemin de la Sauvegarde	A	8:45	
CH-2300 La Chau de Fonds	B	10:00		F-69130 Ecully (Lyon)	B	10:45	
					C	15:00	
Lausanne				Yverdon			
16, Chemin des Roches	A	8:15		Ave. des Bains	A	8:30	
CH-1066 Epalinges (VD)	B	10:15		Bat. "ARKINA"	B	10:00	
Tel. (021) 32.15.72	C	17:00		CH-1400 Yverdon	C	17:00	
Le Creusot							
9, Rue du Champ de la Chapelle	A	8:30					
F-71200 Le Creusot	B	10:00					
Marseille							
7, Ave. du Parc Borely	A	8:30					
F-13008 Marseille	B	10:00					
Tel. (003391) 76.17.31	C	14:30					
Montbelliard							
2, rue du Chateau	B	10:00					
F-25200 Montbelliard							
Neuchâtel							
3, Chasselas	A	8:30					
CH-2034 Pesieux (NE)	B	10:00					
Tel. (038) 31.41.00	C	17:00					
Nice							
5, Ave. Thérèse	A	8:30					
F-06100 Nice	B	10:00					
Tel. (003393) 81.23.03	C	17:00					
Nimes							
16, Rue Cardinal de Cabrieres	A	9:00					
F-30000 Nimes	B	10:30					
	C	17:00					
Saint Etienne							
5, Rue Louis Merley	A	8:00					
F-42000 St Etienne	B	10:00					
	C	17:00					
Saint Raphael							
302, Ave. de Verdum	A	8:30					
F-83700 St Raphael	B	10:00					
	C	17:00					
Sion							
40 Ave. Tourbillon	B	10:00					
CH-1950 Sion	C	17:00					
Toulon							
6, Bd. Pierre Toesca	A	8:30					
F-83100 Toulon	B	10:00					
	C	17:00					
Vevey							
36, Bd. de Charmontey	A	8:30					
CH-1800 Vevey	B	10:00					
	C	11:15					

Zendingsgebied Spanje Madrid

Madrid 1			
Avda. del Doctor	A	10:30	
Frederico Rubio	B	12:00	
y Gali 36 Madrid 3	C	18:00	
Tel. 253-9120			

Madrid 2 (English)			
Avda. del Doctor	A	8:30	
Frederico Rubio	B	14:15	
y Gali 36 Madrid 3	C	16:00	
Tel. 253-9120			

Madrid 3			
Paseo de Extremadura	A	10:00	
258-260 Madrid	B	12:00	
	C	18:00	

La Coruña			
Barcelona 37, 1°, C	A	9:30	
La Coruna	B	11:00	
	C	18:15	

Vigo			
Principe 11, 2°, Iz.	A	9:30	
Vigo	B	11:00	
	C	17:30	

Santiago			
Rosalina Castro	A	8:00	
124, 2°, B	B	9:00	
Santiago	C	18:00	

Santander			
Montejurra 18, B°	A	9:00	
Santander	B	10:30	
	C	17:30	

Zendingsgebied Spanje Sevilla

Cádiz			
Lopez Pinto 32,	A	9:00	
Cádiz	B	10:00	
	C	18:30	

Córdoba			
Eduardo Quero, 1,2°, C	A	9:30	
Córdoba	B	10:30	
	C	18:30	

Málaga			Murcia		
San Millan 7, bajo, Dcha.	A	9:30	Gonzalez Adalid 13, 1º, Izda.	A	8:30
Málaga	B	10:30	Murcia	B	11:00
	C	18:30		C	19:00
Sevilla			Granada		
Alvarez Quintero 24	A	9:00	Avda. de Carrero Blanco 152	A	9:30
Sevilla	B	10:30	Granada	B	11:00
	C	18:30		C	18:00
Alcoy			Jaén		
C/del Cid 7	A	9:00	Plaza de Cervantes 5	A	10:00
Alcoy	B	11:00	Jaén	B	11:00
	C	17:30		C	18:00
Alicante			Rota American Base		
General Marvá 3, Dcha.	A	9:00	Base Chapel	A	7:00
Alicante	B	10:30	Rota (Cádiz)	B	8:30
	C	18:00		C	16:00
Elche			Kenitra American Base Morocco		
Maestro Serranco 21	A	9:00	David B. Timmons		
Elche	B	10:30	American Embassy B.P. 120		
	C	17:30	Rabat, Morocco		

Boodschap van het Eerste Presidium

God is ons nabij

DOOR PRESIDENT MARION G. ROMNEY

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Na zijn vlucht voor vervolging te Tessalonica en Berea, wachtte Paulus in Athene op Silas en Timoteüs. Terwijl hij daar vertoefde „werd zijn geest in hem geprikkeld, toen hij zag, dat de stad zo vol afgodsbeelden was.” (Handelingen 17:16.)

Zoals u weet had Paulus, door middel van een geweldige ervaring, voor zichzelf de kennis verkregen dat de Heer geen onpersoonlijke geest was, maar een persoon die zo dichtbij was dat Hij kon spreken en inderdaad tot Paulus gesproken had en hem had verteld wat hij moest doen voor zijn eigen welzijn. (Zie Handelingen 9.) Het was deze

kennis waardoor Paulus' geest werd geprikkeld bij het aanschouwen van de afgoderij in de stad Athene. Niet alleen prikkelde deze kennis zijn geest, maar ze gaf hem tevens het verlangen, de kracht en de moed zich in te zetten om de Atheners te verlichten. Hij nam iedere gelegenheid te baat om hen op de hoogte te brengen „van Jezus en van de opstanding.” (Handelingen 17:18.) Sommigen noemden hem een betweter; anderen zeiden: „Hij schijnt een verkondiger van vreemde goden te zijn.” (Handelingen 17:18.) Hij trok zozeer de aandacht, dat er zich een menigte mensen om hem heen verzamelde om naar hem te luisteren.

„En Paulus, voor de Areopagus staande, zeide: Mannen van Athene, ik zie voor mijn ogen, dat gij in elk opzicht buitengewoon ontzag voor godheden hebt; want toen ik door uw stad liep en de voorwerpen uwer verering aanschouwde, heb ik ook een altaar gevonden met het opschrift: Aan een onbekende god. Wat gij dan, zonder het te kennen, vereert, verkondig ik u. De God, die de wereld gemaakt heeft en al wat daarin is, die een Heer is van hemel en aarde, woont niet in tempels met handen gemaakt, en laat Zich ook niet door mensenheden dienen, alsof Hij nog iets nodig had, daar Hij zelf aan allen leven en adem en alles geeft. Hij heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen en Hij heeft de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald, *opdat zij God zouden zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons. Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij*, gelijk ook enige van uw dichters hebben gezegd:
„Want wij zijn ook van zijn geslacht.

In deze moeilijke tijden kunnen wij
kracht en troost putten uit de wetenschap
dat God geen verre, niet nader te
omschrijven abstractie is, maar een
liefhebbende en begripvolle Ouder,
zo dicht bij ons dat wij iedere dag
met hem kunnen spreken.

„Daar wij dan van Gods geslacht zijn, moeten wij niet menen, dat de godheid gelijk is aan goud of zilver of steen door menselijke kunstvaardigheid gesneden of bedacht.” (Handelingen 17: 22-29; cursivering toegevoegd.) Deze toespraak van Paulus werd zo'n 1900 jaar geleden gehouden, maar toch gelden zijn woorden ook voor ons. De tussenliggende jaren hebben weliswaar grote veranderingen met zich meegebracht, vooral op het gebied van de wetenschap en de industrie maar wat betreft het onderwerp waar Paulus over sprak, verkeert de wereld in haast dezelfde toestand als toen, want voor vele mensen is God nog steeds een „onbekende God” die zonder dat men Hem kent wordt aanbeden. Wellicht wordt Hij niet beschouwd als „gelijk aan goud of zilver of steen door menselijke

kunstvaardigheid gesneden of bedacht” maar bijgeloof en afgoderij zijn in diverse vormen nog steeds overal te vinden. Sommigen ontkennen zelfs dat God bestaat; anderen omschrijven Hem als een „kosmische kracht,” alsof Hij te vergelijken zou zijn met elektrische stroom. Hij wordt ook aangeduid als „de eerste grote oorzaak” en „het universele bewustzijn”. God zou niet op zo'n vage manier worden omschreven als de mensen die kennis over Hem hadden die Paulus had.

Er zijn echter heden ten dage een aantal mensen op aarde, net als in de tijd van Paulus, die weten dat God hun Vader is en dat Hij niet ver is van hen. Als zij over deze dingen zouden spreken, zouden zij u vertellen, dat van al hun bezit deze kennis de meeste waarde heeft. Vanuit deze kennis putten zij kracht om verleiding te weerstaan, moed in tijden van gevaar, gezelschap in eenzame uren en troost in tijden van smart. Deze kennis van God doet hen geloven en hopen dat de dingen morgen beter zullen zijn dan vandaag. Zij vormt voor hun ziel een anker, dat het leven zin geeft, al zijn alle mensen en dingen om hen heen een al verwoering en chaos. Zij weten dat deze toestanden ontstaan omdat de mensen geen kennis hebben en derhalve niet door God worden geleid.

De boodschap die ik u vandaag wil meegeven, is dat iedereen in het bezit kan komen van deze kennis van onschatbare waarde en de zegeningen die daaruit voortvloeien kan genieten, want, zoals Paulus zegt, wij zijn van Gods geslacht, van Hem die geen aannemer des persoons is, maar wil dat alle mensen tot Hem komen. Hij was het die zei:

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matteüs 11: 28-30.) De prijs waartegen deze kennis kan worden verkregen, is het op ons nemen van het „juk” van Christus, wat wil zeggen het volgen van de weg die Hij ons heeft gewezen. De poort tot die weg is het verlangen God te leren kennen, bezieldheid om met vastbeslotenheid alles te doen wat nodig is om die kennis te verkrijgen.

Om deze te verwerven, moeten we vele dingen doen. Die kunnen niet allemaal binnen dit bestek worden besproken, maar het begint altijd met het gebed. Niemand heeft God ooit tevergeefs aangeroepen door het gebed des geloofs. De waarachtige en zekere kennis van God werd in deze tijd aan de aarde teruggegeven door middel van de jonge profeet Joseph Smith, op een gebed.

In deze moeilijke tijden van onzekerheid en verdriet kunnen wij kracht en troost putten uit de wetenschap dat God onze hemelse Vader is; geen verre, niet nader te omschrijven abstractie, maar een liefhebbende en begripvolle Ouder, die zo dicht bij ons is dat wij iedere dag met Hem kunnen spreken. En Hij kan ons bereiken met zijn versterkende en beschermende macht.

Dat wij het verlangen, de moed, de nederigheid zullen hebben om die kennis te verwerven en daarvan de vruchten zullen genieten, is mijn nederig gebed.

Telkens wanneer mijn vrouw en ik onze vele verantwoordelijkheden in dit leven de revue laten passeren om onze prioriteiten vast te stellen, denken wij altijd eerst aan onze kinderen. De oudste, Markus, die net negentien is geworden, bereidt zich voor op zijn zending. Matthias is zeventien en is begonnen aan zijn opleiding voor het beroep dat hij gekozen heeft. Maya, onze enige dochter, is zestien. Daniël, de jongste, is twaalf en heeft pas het Aäronische priesterschap ontvangen.

Wij houden heel veel van onze kinderen en zijn onze Vader in de hemel intens dankbaar dat Hij hen aan onze hoede heeft toevertrouwd. Het moet, volgens ons, de grootste

vreugde zijn die wij in dit leven kunnen ervaren om te zien dat onze kinderen zich ontwikkelen tot gelukkige mensen die in volledige harmonie met de wetten van God hun rentmeesterschap beheersen.

Wij zijn ons echter ten eerste bewust van de fijngevoelige aard van de menselijke ziel — vooral van de ziel van jonge kinderen. Wanneer er in de dierenwereld een nieuw leven begint, is het door de natuur van meet af aan voorzien van haast alles wat het nodig heeft en het kleine ontbrekende gedeelte wordt aangevuld door het instinct. Met mensen is het anders. Niet alleen heeft een mensenkind gewoonlijk veel meer lichamelijke verzorging nodig, maar het is ook voor zijn geestelijke en morele ontwikkeling helemaal van zijn ouders afhankelijk. Dientengevolge geloven wij dat het van het grootste belang is dat kinderen het leven worden

”Prikfelt uw kinderen niet”

DOOR F. ENZIO BUSCHE

binnengeleid — en dit is natuurlijk een proces waar jaren mee gemoed zijn — in de vreugdevolle en liefdevolle sfeer van het gezin of, zoals de apostel Paulus zei, in een sfeer van „liefde, als de band der volmaaktheid.” (Kolossenzen 3:14.) Wij houden ook van Paulus' verdere beschrijving van de ideale verhoudingen in het gezin :

„Vrouwen, weest uw man onderdanig, gelijk het betaamt in de Here.

„Mannen, hebt uw vrouw lief en weest niet ruw tegen haar. „Kinderen, gehoorzaamt uw ouders in alles, want dit is welbehagelijk in de Here.

„Vaders, prikkelst uw kinderen niet, opdat zij niet moede-loos worden.” (Kolossenzen 3:18-21.)

Haast iedere ouder wil voor zijn kinderen al het mogelijke doen om hen te helpen het leven aan te kunnen, hen op te voeden tot het hoogst mogelijke niveau van ontwikkeling en hen niet te „prikkelen” tot bitterheid of tot een leven van zinloos verzet. Satan bezit echter grote macht op aarde en heeft het pad van de welmenende mens met vele struikelblokken bezaaid. De scholen en nieuwsmedia brengen de leerstellingen van het materialisme en de haat en de erfloosheid en de onwaardigheid en de onzedelijkheid en de smart — allemaal verpakt in gevatte en intellectuele zinsneden. Het wemelt van de valse godsdiensten en opvattingen en er is zoveel dat afleiding geeft, waar wij veel tijd en energie aan besteden in een poging ons leven gerieflijk en eenvoudig te maken — dat we inmiddels onze ware behoeften over het hoofd zien.

Hoewel alle mensen enigzins worden verlicht door de Geest van Christus en een mate van kennis hebben van wat goed en juist is, zullen de meesten eigenlijk niet kunnen hopen op een geheiligd gezinsleven, omdat het hun ontbreekt aan de volledige kennis die men hebben kan door de herstelling van het evangelie van Jezus Christus door de profeet Joseph Smith. Ook mijn vrouw en ik verkeerden eens in die toestand.

Bijgevolg voelen wij ons met een sterke band van dankbaarheid verbonden met de ouders van de zendingen — die ons grotendeels niet bekend zijn — die vroeg in ons huwelijk bij ons aanklopten met de boodschap van de herstelling. Dit is iets wat de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onderscheidt van alle anderen op aarde — de zekere kennis wie wij zijn, waar we vandaan zijn gekomen, waarom we hier zijn en waar we heen gaan, en natuurlijk de macht om er te komen. Deze kennis maakt al onze familiebetrekkingen zinvol en doet ons altijd in de eerste plaats denken aan de liefde die wij onze kinderen toedragen en onze verantwoordelijkheid jegens hen. Net als onze mormoonse voorouders, de pioniers, gedwongen werden over eindeloze vlakten te vluchten en een beschaving op te bouwen in een woestijn, hebben ook wij het gevoel dat wij leven in een woestijn, een geestelijke, en de taak hebben een levend volk op te bouwen vanuit de oase die de kerk voor ons vormt. Zonder de macht van het priesterschap en zonder de hulporganisaties en andere programma's zoals het seminarie, zouden wij, ouders, ons verlaten en eenzaam voelen. De gedachte deze verantwoordelijkheden onder ogen te moeten zien

zonder een kennis van de verlossende beginselen van het evangelie doet ons huiveren.

Een vader of een moeder te zijn wil zeggen, leren denken in prioriteiten. Kinderen zijn nooit volmaakt. Kinderen hebben soms zulke grote tekortkomingen, dat we ontzet zijn en in de verleiding komen te handelen op een manier die hen zou prikkelen. Zo te reageren zou hen echter van hun uiteindelijke bestemming, het eeuwige leven, afhouden.

Wat moeten we dan aan met de fouten, tekortkomingen en dwalingen van onze kinderen? Dit is, volgens mij, de grote vraag. In mijn functie als huisonderwijzer heb ik een jongeman zijn ouders eens horen verwijten dat hij nooit eens een complimentje kreeg. Het antwoord van zijn vader luidde: „Ik zou je maar al te graag een complimentje geven als je eens iets deed wat een complimentje waard was.” Ik was ontsteld. Tot welke emoties zou een kind door een dergelijke uitspraak worden geprikkeld?

Hoe vlieg zijn onze ogen er niet bij om bij anderen alles te zien wat niet helemaal juist is en wat zij verkeerd doen. Hoe traag zijn wij om mensen te zien zoals ze werkelijk zijn of zoals zij zouden kunnen worden als zij de juiste leiding kregen — als kinderen van God, getooid met al de kostbare eigenschappen van de goddelijke reinheid en de goddelijke deugd.

Niemand lijdt meer onder iemands onvolmaaktheden dan degene die ermee behept is en dat geldt net zo goed voor kinderen. Zij kennen hun fouten best; zij kennen hun zwakheden echt wel. Maar hoe kunnen zij de moed opbrengen om zich te bekeren, de moed om zich te veranderen, wanneer er geen moed van hun ouders uitgaat?

Mijn vrouw en ik zijn het erover eens dat kinderen tijdens het proces van de geestelijke rijping bij wijze van spreken het recht hebben om fouten te maken, gebreken te hebben

en dingen verkeerd te doen, ook al is ze al tien keer gezegd hoe het wél moet. Wij zijn ook van mening dat het de plicht van de ouders is begrip op te brengen, weerstand te bieden en te vergeven, „opdat zij (de kinderen) niet moedeloos worden.“ Aldus zijn wij ware speurders geworden, die de verborgen talenten en vermogens van onze kinderen opsporen, want zelfs hun kleinste beginnetjes tot het verwerven van positieve gaven moesten worden opgemerkt, worden genoemd, worden bewonderd. Hoe geweldig is het niet om de gezinsavond samen door te brengen, deze dingen te overdenken en elkaars goede eigenschappen en talenten te bespreken. We hebben allemaal grote behoefte aan iemand die onze goede bedoelingen onderstreept, samen met ons verdrietig is wanneer we falen, en ons helpt bij het formuleren van de doelstellingen die ons opnieuw op de dingen richten die eeuwigheidswaarde hebben.

Wij trachten onze kinderen een gevoel van zelfrespect en eigenwaarde bij te brengen en laten het grotendeels aan hen over zichzelf te oordelen. Wij hebben ervaren dat men niet zo'n goede leermeester is wanneer men fouten ontdekt en erop wijst — als men de „schoolmeester“ uithangt, zoals wij in Duitsland zeggen — als wanneer men een kind helpt om zelf te ontdekken wat het verkeerd doet. Wanneer een kind zijn eigen fouten kan begrijpen, is de eerste stap tot verandering reeds gezet.

Ik weet nog goed dat wij onze zoon, die zich eens misdragen had, vroegen zijn eigen straf te bepalen. Hij besloot dat hij een maand lang geen televisie mocht kijken. Het leek ons een te zware straf, maar wat waren we blij van zijn grootmoeder te horen, dat hij het haar had verweten toen zij hem had willen overhalen naar een bepaald televisieprogramma te kijken, en dat terwijl zijn ouders het niet zouden hebben gemerkt. Ik geloof dat ouders geen grotere vreugde kunnen ondervinden dan zien dat een kind het er in een moeilijke situatie goed afbrengt.

Het zijn de volwassenen die het meeste doen om de wereld in gevaar te brengen en te vernietigen — sommige volwassenen vooral, zij die een slecht voorbeeld geven en schijnheilige of cynische levensopvattingen huldigen. Wat een bewijs van de goddelijke oorsprong van de mens zijn reine, onschuldige kinderen; wat een teleurstelling wanneer we ervaren hoe ongevoelig en liefdeloos sommige ouders met hen omgaan.

Als we het goed bekijken, is een rechtvaardig rentmeesterschap uitoefenen over zijn kinderen te vergelijken met een strijd, met een dagelijkse worsteling met onszelf om zo bezield, zo zuiver, zo vol toewijding en liefde te zijn, dat we een voorbeeld en een partner kunnen worden. Hoe meer wij, als ouders leren, leren om bewust te luisteren, zonder in de rede te vallen, en leren om de gehoorde woorden zelf in ons op te nemen, des te eenvoudiger zal het zijn om iets aan anderen te leren. Ik heb gehoord dat een bepaalde leider in de kerk iedere keer als hij thuis kwam een stil gebed opzond — een gebed om kracht teneinde zijn verantwoordelijkheden als vader en echtgenoot op gerechtvaardigde wijze te mogen nakomen.

Het is niet gemakkelijk zich iedere dag opnieuw in waar-

digheid en harmonie te verheffen boven al de kleine ergernissen. We hebben dan ook ondervonden dat wij dit probleem alleen aankunnen wanneer we dagelijks de Schriften bestuderen en leren ons zelfs bij de kleinste beslissingen door de Geest te laten leiden. Zo hebben wij wel eens heel bijzondere gezinsavonden gehad; die heel anders uitvielen dan wij hadden gepland; omdat er een situatie was ontstaan die om een andere aanpak vroeg. Het is zo gevaarlijk de gezinsavond alleen maar te beschouwen als een programma dat nu eenmaal moet worden afgewerkt om de letter van de wet te vervullen. Wij hebben ervaren hoe goed het is de plaats waar de gezinsavond wordt gehouden en de volgorde van het programma te variëren, er verrassingen in te brengen en bovenal slechts één doel na te streven: de deelnemers meer geloof, meer hoop en meer liefde te geven.

Wij hebben ondervonden dat het geestelijk niveau van het gezin in kwaliteit stijgt naarmate de kinderen bij de planning en de voorbereiding ingeschakeld worden. Ook het houden van een familieraad is uitstekend voor een goede organisatie en orde. Op een keer hielden wij een familieraad om te bepalen hoe wij ons gezinsleven konden verbeteren, onze liefde verdiepen en onze vreugde vergroten. Wij kwamen tot de conclusie dat één van onze problemen hierin gelegen was, dat hoewel ons gezinsgebed 's ochtends vol liefde en overgave was, het toch te lijden had onder het feit dat we nog niet helemaal wakker waren, niet goed voorbereid, niet in staat ons echt te concentreren. Gezamenlijk besloten we in het vervolg een kwartier eerder op te staan en samen een lofzang te zingen en iets uit de Schriften of uit een toespraak van de algemene autoriteiten te lezen alvorens op onze knieën te gaan.

Deze gang van zaken, versterkt door de eigen inzet van onze kinderen, is een grote bron van vreugde voor ons geweest, want nadat onze geest is gelaafd en gesterkt aan de bron van levend water, knielen wij neer om na te denken, en om ontvankelijk te zijn voor alles wat belangrijk is en niet mag worden vergeten. Wat een zegen om tot dat niveau van gebed te worden gevoerd waarop de Geest ons leidt en ons de kracht geeft om de problemen van de nieuwe dag het hoofd te bieden.

Wat ben ik trots en dankbaar wanneer onze jongste zoon, zonder dat zijn moeder hem ertoe aanzet, mij voor het slapen gaan een kus geeft en zegt: „Ik hou van u.“ Of wanneer we aan de glimlach van onze dochter zien dat ze gelukkig is; of wanneer de blik op het gezicht van onze zeventienjarige zoon zegt: „Julie zijn geweldige!“ of wanneer onze oudste zoon ons iets vertelt wat zijn volledige vertrouwen in ons bewijst.

Als ouders ervaren wij de allergrootste zegen — deelgenoten te mogen zijn van God, deelgenoten in het scheppen en ontwikkelen van nieuw leven en nieuwe hoop.

F. Enzo Busche staat aan het hoofd van een drukkerij-uitgeverij in West-Duitsland en is in functie als regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalf. Hij woont in de wijk Dortmund van de ring Düsseldorf.

Stephens en de Maya's

DOOR JAMES S. PACKER

Verkort door Norbert en Brenda Bensch

John Lloyd Stephens, een jurist uit de staat New York, en Joseph Smith hebben nooit kennis met elkaar gemaakt, noch is er enige aanwijzing dat Stephens ooit het Boek van Mormon heeft gelezen. Toch zou Stephens' grootste prestatie in het leven eenmaal als een tastbaar bewijs gelden voor het godsdienstige boek dat vertaald werd door zijn mede-New Yorker Joseph Smith.

Die prestatie nam op een hete, vochtige dag in november 1839 een aanvang in het oerwoud van Honduras toen John Stephens en zijn twee inheemse assistenten een beeld opgroeven.

„Francisco vond de benen en voeten en Bruno een gedeelte van de romp,” schreef Stephens, „en het gevolg was verbijsterend.” Victor W. Von Hagen schreef dat op die datum „er een nieuwe wereld, een nieuwe wetenschap — de Amerikaanse archeologie — ontstond.” John Lloyd Stephens was daarvan de grondlegger.

Hoewel noch het reizen noch de roem hem vreemd waren — Stephens had al veel gereisd in Europa, het Midden-Oosten, Egypte, Arabië en het Heilige Land en er ook over geschreven — had hij nog steeds een reislustige instelling en visioenen van het verleden en moest hij zijn ware bestemming nog vinden.

Tijdens een bezoek aan Londen lichte Stephens het eerste tijpje op van de sluijer die over zijn toekomst lag, door het lezen van een boek getiteld *Descriptions of an Ancient City*, (Beschrijvingen van een oude stad) door Capitán Del Rio, die in Mexico een vreemde, in verval geraakte stad had bezocht, die Palenque heette. Later hoorde hij van een tweede verloren stad in Mexico, Uxmal. In het jaar 1835 stortte hij zich gretig op een vakblad waarin een bouwvallige Honduraanse stad, Copan, werd beschreven.

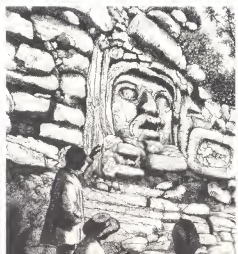
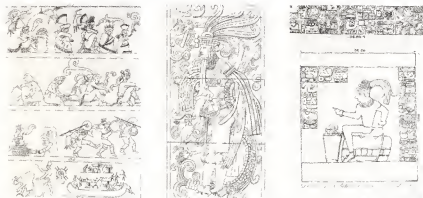
Palenque, Copan, Uxmal. Zijn geest werd nu gegrepen door vage visioenen van een beschaving die in Midden-Amerika had bestaan. Vreemd genoeg scheen hij de enige te zijn die hierin geïnteresseerd was. „In plaats van het publiek te verbazen,” schreef hij, „werd er slechts weinig aandacht aan geschonken (aan het artikel over Copan).” Desalniettemin maakte hij bekend dat hij voornemens was naar deze verloren steden te zoeken.

„Onzin!” brulden geleerden en publiek. De Indianen waren nooit meer dan wilden geweest. De Amerikanen van die tijd zouden in alles hebben kunnen geloven behalve in een „Indiaanse” beschaving, ondanks de bewijzen die de conquistadores mee naar huis hadden gebracht. Zulke bewijzen werden of genegeerd of beschouwd als Spaanse snoeverij. Geleerden en geschiedkundigen hielden zich vast aan hun ouderwetse overtuigingen en hoonden de inspanningen van John Stephens.

Er waren inderdaad maar weinig goede bewijzen voor het tegendeel. De mensen die kwaad spraken van Joseph Smith, bijvoorbeeld, wilden hem belasteren van plagiaat; toen er niet eens iets was om plagiaat op te plegen. Zelfs in het jaar 1839 had de goed ontwikkelde — en rijke — heer Stephens de grootste moeite om maar iets bij elkaar te schrapen dat leek op een werkelijk bewijs voor een oude Amerikaanse beschaving. Zijn magere gegevens bevatten slechts weinig bijzonderheden. En in de tijd van Joseph Smith waren de bestaande kronieken zelfs nog gebrekkliger — of bestonden ze helemaal niet.

Deze schaarste aan gegevens maakte zelfs de onbedwingbare Stephens wat sceptisch, maar toch koesterde hij veel hoop. Vergezeld van een geestverwant, een talentvol kunstenaar, Frederic Catherwood, vertrok hij naar Midden-Amerika.

Hun eerste bestemming, Copan, was een armeterig ge-

hucht met hutjes opgetrokken van in de zon gedroogd leem. Maar het moment van de ontdekking was nabij. Een inheemse gids bracht hen door het oerwoud naar de oever van een rivier. Aan de overkant torende een dertig meter hoge stenen muur — de rand van het oude Copan en het begin van een nieuw tijdperk in de geschiedenis. Toen zij haastig de rivier waren overgestoken en de muur hadden beklommen, bevonden zij zich tussen de vervallen overblijfselen van een vergeten beschaving.

„Toen wij ons door het dikke kreupelhout heen hadden gewerkt,” schreef Stephens, „kwamen we bij een vierkante, stenen zuil van zo'n vierenhalf meter hoog . . . die aan alle vier de kanten . . . in haut-reliëf was bewerkt . . . het waren kunstwerken . . . te vergelijken met sommige van de prachtigste Egyptische monumenten.

Amerika (zeiden de geschiedkundigen in de dertiger jaren van de 19e eeuw) werd bevolkt door wilden; doch wilden hadden nooit deze bouwwerken opgetrokken, noch deze stenen bewerkt. Wanneer wij de Indianen vroegen wie deze dingen had gemaakt, was hun apathische antwoord: „Quién sabe? (Wie weet?)”

De geleerden en geschiedkundigen van de westerse wereld hadden geen beter antwoord kunnen geven. Copan — en de Maya's — bereikten hun hoge niveau van kunst en cultuur terwijl Europa afgleed tot de duistere middeleeuwen. Zij veroverden de oerwouden en legden een snoer van steden door Yucatan heen, als fonkelende edelstenen aan een kostbaar collier. Voor de oude wereld waren hun daden en geschiedenissen echter even geruisloos als het stille oerwoud dat zij bewoonden.

Enige tijd voor het jaar 900 zijn de Maya's evenwel plotseling geheimzinnig van het toneel verdwenen. Duizend jaar lang lag de stad Copan verborgen onder het dikke, zware oerwoud van Honduras, tot haar rust in 1839 werd verstoord door Stephens en Catherwood.

De twee mannen konden niet alles zien; daarvoor was het oerwoud te dik. Aanvankelijk richtten zij hun aandacht op de afgodsbeelden of stelaë die niet door de welige plantengroei waren bedekt. Het waren enorme monolieten die

zo'n 27.000 kg wogen en gebeeldhouwd waren met een ongelooflijke overvloed van figuren, bloemen en dieren. Deze zulen waren op bepaalde data opgericht als gedenktekens van gebeurtenissen die ons niet bekend zijn en vormden het toppunt van het kunnen der Maya's.

Tijdens hun odyssee van twee jaar ontdekten en herontdekten Stephens en Catherwood Copan, Palenque, Uxmal, Chichèn Itza en veertig andere oude steden van de Maya's. Het raadsel werd steeds groter en Stephens reacties waren buitensporig geestdriftig. Te Palenque zei hij:

„Hier lagen de overblijfselen van een beschaafd en bijzonder volk, dat alle fasen had meegemaakt eigen aan de opkomst en ondergang van volkeren, zijn gouden eeuw had bereikt en volslagen onbekend was vergaan. De schalmen die hen aan de menselijke familie hadden verbonden waren verbroken en verloren en dit waren de enige herinneringen aan hun voetstappen op aarde . . . Niets in de roman van de wereldgeschiedenis heeft mij ooit meer geïmponeerd dan de aanblik van deze eens zo grote en schitterende stad, die nu omvergoorpen, verlaten en verloren was, per ongeluk was ontdekt, kilometers in het rond overwoekerd was met bomen en zelfs geen naam had om haar te onderscheiden.”

De grote toewijding van deze twee ontdekkingsreligiers bij het onthullen van deze raadsels is verbijsterend voor de moderne mens. In een tijd dat een „gentleman” thuis bleef, stelden deze twee zich bloot aan honger, malaria, insecten, groot lichamelijk ongemak en doodsgevaar. En waarvoor?

De geschiedenis schaaft Stephens onder de groten. Zijn prestatie wordt even groot geacht als die van Champollion Le Jeune met zijn steen van Rosette, of die van Schliemann met zijn Troje.

Vanuit ons standpunt bezien is Stephens uitermate belangrijk: John Lloyd Stephens en Joseph Smith hebben elkaar nooit ontmoet, maar de stem van de roepende in de woestijn, de stem van het Boek van Mormon, werd bijgevallen, daar Stephens' concrete getuigenis omtrent het volk van Lehi wereldkundig werd gemaakt.

Deze opmerkelijk gedetailleerde tekeningen zijn gemaakt door de Engelse kunstenaar Frederic Catherwood die John Lloyd Stephens vergezelde tijdens diens ontdekkingsreizen naar de vervallen Maya steden in Centraal Amerika, Chiapas en Yucatan.

De financier en de bisschop

DOOR WILLIAM HARTLEY

„Denk eraan, niet meer dan vijf minuten,” waarschuwde de bediende toen hij Nephi L. Morris zakenman uit Salt Lake City, binnenliet in het imposante kantoor in Chicago van de vooraanstaande financier Thomas N. McCauley. Nadat hij het kaartje van de bezoeker aan de magnaat had overhandigd, vatte de bediende post bij de deur om zich ervan te vergewissen dat de toegestane vijf minuten niet overschreden zouden worden.

„Zo, u komt dus uit Salt Lake City,” zei de drukbezette directeur. „Neemt u plaats, mijnheer Morris. Daar u iemand uit Utah bent, wil ik u vertellen over iets dat ik jaren geleden in uw contreien heb meegemaakt.” Zonder eerst eens te vragen naar de zakelijke reden van zijn bezoek en zijn eigen drukke programma — en zijn ontstelde bediende — veronachtzamed, vertelde de heer McCauley een uur lang over een bijzondere ervaring die hij al die jaren in gedachten had gekoesterd.

Hij legde uit dat hij als jongeman aan het eind van de vorige eeuw in het oosten van de Verenigde Staten een fortuin had vergaard. Uiteindelijk echter was de enorme spanning van het zakenleven hem te veel geworden en waarschuwde zijn dokter hem, dat zijn enige kans op herstel was om een half jaar á een jaar in het westen in de buitenlucht te wonen. Node zijn advies opvolgend, droeg de heer McCauley zijn zaken over aan zijn medewerkers en trok, vergezeld van de dokter, naar het westen.

Twee maanden lang kampeerden de mannen in een huifkar en reisden op hun gemak door het gebied van het Rotsgebergte. Op een zeker moment, toen het leek alsof McCauley zo goed als genezen was, kreeg hij plotseling hoge koorts en verschrikkelijke koude rillingen. De dokter, die voor het leven van zijn patiënt vreesde, mende de wagen zo vlug mogelijk naar het dichtstbijzijnde dorpje, Bunkerville in de staat Nevada, een kleine mormoonse nederzetting even ten zuidwesten van Utah. Alhoewel hij een grote afkeer had van de mormonen, zette de dokter zijn trots opzij en vroeg een van de boeren daar om hulp, Edward Bunker jr., die de plaatselijke bisschop bleek te zijn en de zoon van de man naar wie Bunkerville was genoemd.

De vreemdelingen hadden niet geweten dat dit huis dikwijls

werd benut als ziekenhuis of herberg voor mensen die deze dorre streek bereisden. In de jaren 1883 tot 1908, toen broeder Bunker bisschop was, fungeerde hij ook als de dokter.

Hij had ongeveer veertig gebroken ledematen gezet, vingers afgezet, abscessen doorgeprikt en zelfs eens met succes de voet van een jongen er weer aangehecht die door een maaimachine was afgekappt. Er werd gezegd dat de familie Bunker slechts zelden zonder gasten aan tafel zat, zo gastvrij was deze goede bisschop. Regel in het gezin was dat reizigers net zolang mochten blijven als ze maar wilden, maar ze werden behandeld als leden van het gezin en mochten het normale gezinsleven niet verstoren.

De reizigers uit het oosten werden direct binnengehaald en alle hulp die de kleine gemeente kon geven werd hun toegezegd. Voor hun paard en wagen werd gezorgd. Er kwam eten, beddegoed en alles wat zij verder nodig hadden en de zitkamer van de familie Bunker werd veranderd in een ziekenzaal.

Dag in dag uit werd de doodzieke man door de dokter en de familie Bunker verpleegd. Weken gingen voorbij, McCauley ging slechts heel langzaam vooruit. De dokter bracht zijn tijd door bij de zieke of ging er in 'n eentje op uit. De jongeman die nog heel zwak was en het bed moest houden, had echter een unieke gelegenheid om de dagelijkse activiteiten te aanschouwen van een eenvoudig mormoons gezin.

Soms bleef de deur van de zitkamer op een kier staan, en kon McCauley een blik slaan in de andere kamer, waar het gezin, na een dag zwoegen op de boerderij, het avondeten gebruikte na er een zegen voor te hebben gevraagd. Bij het vallen van de avond zag McCauley hen dikwijls op hun knieën in het gezinsgebed, waarbij de bisschop zelf menigmaal hardop bad.

Eindelijk verklaarde de dokter de patiënt in staat om de reis voort te zetten. Op de ochtend dat de dokter en McCauley zouden vertrekken, stond de familie Bunker zoals gewoonlijk heel vroeg op. Zonder het te weten hadden zij hun gasten wakker gemaakt, die nu onwillkeurig hoorden dat er een heel speciaal gezinsgebed voor hen werd opgezonden. Het gezin kwam in de eetkamer bij elkaar, waar de stevige bisschop naast zijn kinderen neerknielde en even nederig als zij zijn ziel in eerbiedig gebed uitstortte. Onder andere dankte hij de Heer met heel zijn hart dat Hij hun gast zijn gezondheid terug had gegeven en hij smeekte om een bijzondere zegen voor een volledig herstel.

McCauley merkte hoe zijn vriend de dokter tijdens het gebed met de tranen over zijn wangen de zitkamer verliet. Hijzelf, zich bewust van het geloof dat ten behoeve van hem werd uitgeoefend, voelde hoe er grote dankbaarheid in zijn hart opwielde en kon zijn tranen nauwelijks bedwingen. toen hij het verhaal jaren later aan broeder Morris vertelde zei hij: „Zo'n gebed had ik van m'n leven niet gehoord.”

Na het gebed zetten de verschillende leden van het gezin zich aan het werk, terwijl bisschop Bunker de zitkamer in kwam om afscheid te nemen van zijn gasten. McCauley de hand schuddend vertelde hij hoe blij hij was dat hij hem deze vriendendienst had mogen bewijzen en hij wenste hem en de dokter een aangename reis toe.

„Ik ben u zeer erkentelijk, bisschop Bunker,” zei McCauley, „en ik zou u graag naar behoren willen vergoeden voor al uw vriendelijkheid en zorg; daaraan heb ik mijn leven te danken. ik ben een welgesteld man en het zou mij een groot genoegen zijn u rijkelijk te belonen.”

Wetende dat de familie Bunker het moeilijk had en dat die vele stoffelijke zaken moest ontberen, was hij verbaasd toen de bisschop zijn aanbod vriendelijk afsloeg. „Nee,” zei de mormoon, „ik kan niets van u aannemen. Ik heb alleen gedaan wat iedereen voor zijn broeder zou doen.”

„Maar ik moet toch heus iets doen om alles wat u voor mij heeft gedaan te vergoeden. Ik kan het er niet zo maar bij laten. Vertelt u mij alstublieft wat ik voor u kan doen, zo niet met geld, dan op een andere manier.”

Op dit verzoek antwoordde de gastvrije bisschop: „Wat ik voor u heb gedaan is mij al ruimschoots vergoed. Het enige wat u verder kunt doen is op uw beurt anderen helpen wanneer zij in nood verkeren.”

En daarmee was de kous af wat bisschop Bunker betrof.

Maar McCauley zou zijn schuld nooit vergeten en in de daarop volgende jaren loste hij die af — grotendeels door heiligen der laatste dagen te helpen. Toen er bijdragen werden ingezameld om in Utah een monument te bouwen voor Brigham Young, stond McCauley's naam bovenaan de lijst, met een gift van \$ 1000. Toen Reed Smoot, senator van Utah, voor de senaat van de Verenigde Staten terecht moest staan, nam de invloedrijke financier persoonlijk contact op met de vice-president, William Howard Taft, ter verdediging van de mormonen. En toen twee vooraanstaande mormonen grote financiële verliezen leden bij de crisis van 1907, gaf hij hun hun promessen terug en annuleerde hij de financiële verplichtingen die zij tegenover hem hadden.

En steeds wanneer de gelegenheid zich voordeed, ook al hield dat in dat een afspraak van vijf minuten uitliep tot een gesprek van 'n uur, voelde de financier zich gedrongen mensen uit Utah, zoals broeder Morris, te vertellen over zijn strijd met de dood in de wildernis van Nevada, waar een mormoonse bisschop, die hij daarvoor of daarna nooit had ontmoet, genoeg geloof in God had uitgeoefend om een vreemde te laten genezen iets wat hijzelf met al zijn rijkdom en macht niet kon.

Broeder Morris was zo onder de indruk van het verhaal, dat hij het meteen opschreef.

Twintig jaar later, in 1943, schreef hij het aan de nakomelingen van bisschop Bunker om hen bekend te maken met deze geschiedenis, die nu een bron van familietrots en inspiratie voor hen is.

Dringend verzoek aan toekomstige ouderlingen

DOOR BOYD K. PACKER
Lid van de Raad der Twaal

Als u terug wilt komen, zal het weldra zijn of u nooit weg bent geweest

Ik ben mij ervan bewust, broeders en zusters, dat president Kimball in deze vergadering de slotspreker is. Ik heb hem daarstraks laten weten dat ik drie toespraken van verschillende lengte had voorbereid. Onder het zingen kreeg ik een briefje van hem met het verzoek de langste te gebruiken.

Ik moest daarbij denken aan iets dat mij in Colorado is overkomen toen wij daar een ring aan het reorganiseren waren. De vergadering was haast voorbij, we hadden misschien nog een minuut of tien, en wij hadden geen van beiden nog gesproken. Toen de ring-president opstond om mij aan te kondigen, leunde president Kimball naar voren en zei: „Neem alsjeblieft de resterende tijd.”

Ik nam ongeveer een minuut om mijn getuigenis te geven en ging terug naar mijn plaats. Terwijl de ringpresident president Kimball aankondigde, zag ik dat hij een briefje schreef. Op weg naar het spreekgestoelte gaf hij het mij. Het bevatte vijf woorden: „Gehoorzamen is beter dan slachtoffers.” En dus ga ik nu in alle gehoorzaamheid verder.

Broeder en zusters, wij zijn aan het slot gekomen van weer een geweldige conferentie. De toespraken hebben ons aangegrepen, onze deugdzaamere snaren zijn geroerd en mijn gedachten zijn steeds uitgegaan naar hen die geen werkelijke, geestelijke basis in hun leven hebben. Ik schaar daaronder een groot aantal mannen in de kerk die sommige van de bezielende bevooronderingen, die zo belangrijk zijn in hun leven, hebben gemist en die worden aangeduid als toekomstige ouderlingen.

Het ambt van ouderling is een roeping met grote waardigheid en eer, met geestelijk gezag en macht. De aanduiding „toekomstig” houdt hoop, optimisme en mogelijkheden in. Ik richt mij vandaag tot hen, met het besef dat er wellicht vele anderen zijn op wie deze boodschap van toepassing is.

Heb ik het bij het juiste eind als ik zeg dat u zo nu en dan een groot verlangen koestert, om deel van de kerk uit te maken? U weet niet precies hoe u het aan moet pakken en misschien, wanneer u er ernstig over nadenkt, zegt u: „Als ik het spoor maar niet was kwijtgeraakt.”

„Als ik toen ik jonger was maar de kans had gekregen.”

„Ik heb al te veel gemist.”

„Voor mij is het te laat.”

„Er is al te veel gebeurd.”

U zou naderbij willen komen, maar u doet dat af met de gedachte: „Ach, het is gewoon te moeilijk en ik heb ook niks om mee te beginnen.”

Ik heb een iets meegemaakt waaruit ik een belangrijke les trok die ik al veel eerder had moeten trekken. Het schoot me weer te binnen toen wij verleden week in Japan waren en ik meende dat ik erover moest spreken op de conferentie.

In de Tweede Wereldoorlog was ik piloot bij de luchtmacht. Na de nodige tijd te hebben gediend in de Stille Zuidzee, bracht ik een jaar in Japan door bij de bezettende macht. Het was natuurlijk raadzaam een paar woorden Japans te leren. We moesten toch op z'n minst de weg kunnen vragen of iets te eten kunnen bestellen.

Ik leerde dus de gangbare begroetingen, enkele getallen en beleefdheden en, zoals zovele andere leden van de kerk, besteedde ik al mijn vrije tijd aan zendingswerk onder het Japanse volk. Van hen leerde ik dan ook die paar woorden uit wat ik beschouwde als een hele moeilijke taal.

De eerste dopen vonden in juli 1946 plaats in Osaka, toen broeder en zuster Tatsui Sato werden gedoopt. Alhoewel zij grotendeels door anderen waren onderwezen, had ik het voorrecht zuster Sato te mogen dopen.

Ofschoon we niet ongelukkig waren in Japan, waren we toch altijd van deze gedachte bezielde: naar huis! Ik was haast vier jaar weggeweest. De oorlog was voorbij en ik verlangde ernaar weer thuis te komen.

Toen die dag eindelijk aanbrak, nam ik aan dat ik met Japan nooit meer miets te maken zou hebben en ik beschouwde dat dan ook als een afgesloten hoofdstuk.

De jaren die daarop volgden gingen op aan het volgen van een studie en het stichten van een gezin. Er waren geen Japanse mensen in mijn omgeving, dus had ik evenmin gelegenheid het mondjevol Japans te gebruiken dat ik gestijds had geleerd. Dat lag in het schemerige en zeer verre verleden; het werd weggevaagd door zesentwintig jaar, lang vergeten. En toen werd ik naar Japan gestuurd.

De ochtend na mijn aankomst in Tokio verliet ik net samen met president Abo het zendingskantoor, toen een Japanse zendingeling hem in hun eigen taal aansprak. President Abo zei mij dat dat een dringende zaak betrof en excuuseerde zich voor het oponthoud. Hij nam wat papieren door met de zendingeling en besprak ze met hem in het Japans. Vervolgens hield hij een van de brieven omhoog, wees op een bepaalde zin en zei, „Korewa . . .”

En voor hij zijn zin af kon maken, had

ik hem in gedachten al afgemaakt. *Korewa nan desuka*. Ik wist wat hij aan het zeggen was. Ik wist wat hij de zending vroeg. *Korewa nan desuka* wil zeggen „Wat is dit?“, na een afwezigheid van zesentwintig jaar, en na slechts één nacht in Japan te zijn terug geweest, had ik mij weer een zin herinnert — *Korewa nan desuka*, „Wat is dit?“

Ik had die woorden in geen zesentwintig jaar gebruikt. Ik had gedacht ze nooit meer nodig te hebben. Maar ze waren niet weg.

Ik bracht tien dagen in Japan door en eindigde mijn rondreis in Fukuoka. De ochtend van mijn vertrek reed ik samen met broeder en zuster Watanabe naar de luchthaven. Ik zat bij hun kinderen achterin de auto en oefende mijn paar woordjes Japans op hen. Ze waren verrukt en leerden er mij wat nieuwe bij.

Plotseling herinnerde ik mij een liedje dat ik al die jaren geleden had geleerd en ik zong het hun voor:

Momotaro-san, momotaro-san

Okoshi ni tsuketa kibi dango

Hitotsu watashi ni kudasai na

Misschien heeft broeder Ottley (Gerald Ottley is dirigent van het Tabernakelkoor) enigzins de kriebels gekregen van mijn zingen, maar ja . . .

Zuster Watanabe zei gelijk: „Dat liedje ken ik ook.“ En dus zongen wij het samen voor de kleintjes, waarna ze mij vertelde wat de woorden betekende. Terwijl ze daar mee bezig was, schoot ook dit me weer te binnen.

Het is het verhaal van een Japans echtpaar dat geen kinderen had en bad om een zoon. Op zekere dag vonden zij een klein jongetje in de pit van een grote perzik en zij noemden hem Momotaro. Het liedje vertelt van zijn heldendaden. Hij redde zijn volk van een verschrikkelijke vijand.

Ik had dat liedje al zesentwintig jaar gekend, maar ik wist niet meer dat ik het kende. Ik had het ook nooit voor m'n eigen kinderen gezongen; ik heb hun het verhaal niet verteld. Dit was verstikt geraakt onder zesentwintig jaar aandacht aan andere zaken.

Ik heb dit feit ervaren als een heel belangrijk iets en ben tot de slotsom gekomen dat niets wat goed is ooit verloren gaat. Toen ik maar weer onder de mensen was die de taal spraken,

kwam alle kennis die ik bezeten had terug en heel snel ook. Ik vond het toen ook gemakkelijker om nog wat aan mijn woordschat toe te voegen.

Natuurlijk wil ik niet suggereren dat deze ervaring het gevolg was van een vlug verstand of een scherp geheugen. Het was maar een demonstratie van een levensbeginsel dat voor ons allemaal geldt. Het geldt ook voor u, mijn broeders de toekomstige ouderlingen, en voor anderen in een gelijke positie.

Als u wilt terugkeren tot de omgeving waar de geestelijke waarheid wordt gesproken, zullen de dingen die u verloren waande u weer te binnen schieten. Dingen die bedolven zaten onder het ongebruik en de inactiviteit van jaren, zullen weer tevoorschijn komen. Uw vermogen om deze dingen te begrijpen zal weer levend worden. Als u uw bedevaart terug tot de heiligen wilt ondernemen, zult u weldra de taal der inspiratie weer begrijpen. En nog vlugger dan u denkt zal het zijn alsof u nooit bent weggeweest. O, hoe belangrijk is het voor u om te beseffen dat als u maar terug wilt komen, het werkelijk kan zijn alsof u nooit bent weggeweest.

Ik heb een tijdlang het zendingsgebied New England gepresideerd. Op een

keer toen wij een zoneconferentie bijwoonden en het lokaal binnenkwamen waar de jonge zendingen ons opwachttten, zag ik op de achterste rij een lange, al wat oudere man zitten. „Ik ben een paar dagen geleden gedoopt.“ vertelde hij mij, „ik ben vier- enveertig jaar oud en heb nu pas het evangelie gevonden.“

Hij vroeg of hij toch alsjeblieft de vergadering bij mocht wonen. „Ik wil hier alleen maar zijn om te leren,“ zei hij. „Ik blijf hier op de achterste rij en verzekeer u dat ik u op geen enkele wijze zal storen.“

Met tranen in zijn stem stortte hij zijn hart uit. „Waarom heb ik dit nu pas ontdekt? Mijn leven is voorbij. Mijn Kinderen zijn het huis uit en het is voor mij ten enenmale te laat om het evangelie nog te leren.“

Het was heerlijk hem te kunnen vertellen dat een heel groot wonder dat keer op keer plaatsvindt, de gedaanteverandering is van hen die lid van de kerk worden. Ik zou ook kunnen zeggen, van hen die er weer bij komen. Mensen zijn in de wereld en van de wereld en dan worden zij door de kerk gevonden. Ofschoon zij daarna ook nog in de wereld zijn, zijn ze niet meer van de wereld. In hun denken, in hun gevoel en in hun daden is het weldra alsof zij hun leven lang lid van de kerk zijn geweest.

Dit is één van de grote wonderen van dit werk. De Heer heeft een bepaalde manier om de dingen te compenseren en te zegenen. Hij is niet beperkt tot moeizame communicatieprocessen, ook niet tot de Japanse of Engelse taal.

Rechtstreeks van Godswege kan zui-vere kennis op ons verstand worden overgebracht en kunnen wij in een ogenblik dingen te weten komen waar we anders heel lang over zouden studeren. Hij kan ons inspireren, vooral wanneer wij nederig en zoekende zijn. Op onze reizen door de kerk spreken wij, algemene autoriteiten, met vele ringpresidenten en andere leiders in de kerk. Wij bewonderen hen om hun gedegen begrip van het evangelie en hun kennis van het beleid en de beginselen van de kerk. Dikwijls verbaast het ons te vernemen dat er periodes van inactiviteit in hun leven zijn geweest — hele lange perioden zelfs

— of dat zij nog maar kort lid zijn van de kerk.

Die jaren uit het verleden, waarvan wij dikwijls denken dat zij verspld zijn, zijn vaak rijk aan vele lessen, ook wel zuiverende lessen, die pas zin krijgen wanneer ze door het licht der inspiratie worden beschenen.

Misschien heeft u nooit de gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard bestudeerd. Ik wil u dit zinnebeeldig verhaal graag voorlezen.

„Het koninkrijk der hemelen is gelijk aan een heer des huizes, die des morgens vroeg arbeiders voor zijn wijngaard ging huren. Toen hij het met de arbeiders eens geworden was voor een schelling 's daags, zond hij hen in zijn wijngaard. En omstreeks het derde uur ging hij naar buiten en zag nog andere werkloos op de markt staan, en hij zeide tot hen: Gaat ook in de wijngaard en wat billijk is zal ik u geven. En zij gingen. Omstreeks het zesde en het negende uur ging hij wéér naar buiten en handelde evenzo. Toen hij omstreeks het elfde uur naar buiten ging, vond hij nog anderen staan en zeide tot hen: Waarom staat gij hier de hele dag werkloos? Zij zeide tot hem: Omdat niemand ons gehuurd heeft. Hij zeide tot hen: Gaat ook gij in de wijngaard. Toen de avond viel, zeide de heer van de wijngaard tot zijn opzichter: Roep de arbeiders en betaal het loon uit, te beginnen bij de laatsten, tot de eersten. Toen zij, die omstreeks het elfde uur gehuurd waren, kwamen, ontvingen zij ieder een schelling.” (Matteüs 20:1-9.)

Er is genoeg loon — een schelling als het ware — voor iedereen: voor hen die vroeg zijn begonnen en, God zij dank, voor hen die pas later zijn gekomen. Er is geen plaatsgebrek in het celestiale koninkrijk. Er is ruimte voor allemaal.

Wij worden in die leven steeds geconfronteerd met een geest van wedijver. De elftallen bestrijden elkaar en zijn elkaanders tegenstanders opdat een van beide als winnaar zal worden gehuldigd. Wij gaan dan ook geloven dat waar er een winnaar is, er onvermijdelijk een verliezer moet zijn. Dit is een misvatting.

In de ogen van de Heer kan iedereen

winnaar zijn. We moeten de overwinning natuurlijk wel verdienen; maar als er een element van wedijver in zijn werk is, is het niet met een andere ziel, maar met ons vroegere ik.

Ik beweer niet dat het eenvoudig is. Ik praat ook niet over een schijnbare verandering. Ik praat over *veranderen*. Ik zeg niet dat het gemakkelijk is. Ik zeg dat het mogelijk is en vlug ook.

Ik heb niet alles uit de gelijkenis voor-gelezen. Er is nog meer. Mijns inziens is het laatste gedeelte ervan tot degenen onder ons gericht die actief zijn in de kerk. Sta mij toe een paar verzen te herlezen en pas dan verder te lezen.

„Toen de avond viel, zeide de heer van de wijngaard tot zijn opzichter: Roep de arbeiders en betaal het loon uit, te beginnen bij de laatsten, tot de eersten. Toen zij, die omstreeks het elfde uur gehuurd waren, kwamen, ontvingen zij ieder een schelling. En toen de eersten kwamen, meenden dezen, dat zij meer zouden ontvangen. En zij ontvingen eveneens ieder een schelling. Toen zij die ontvingen, morden zij tegen de heer des huizes, en zij zeiden: Deze laatsten hebben één uur gewerkt en gij hebt hen met ons gelijkgesteld, die een zware dag en de hitte hebben doorstaan. Maar hij antwoordde een van hen en zeide: Vriend, ik doe u geen onrecht. Zijt gij het niet met mij eens geworden voor een schelling? Neem het uwe en ga heen; ik wil deze laatste hetzelfde geven als u. Staat het mij niet vrij met het mijne te doen, wat ik wil? Of is uw oog boos, omdat ik goed ben?

Alzo zullen de laatsten de eersten en de eersten de laatsten zijn.” (Matteüs 20:8-16.) Ik wou dat u, toekomstige ouderlingen, beseft hoe hard wij werken voor uw verlossing en hoe verlangend wij bidden dat u zult kunnen terugkeren tot de kerk en het koninkrijk van God, en de taal en inspiratie weer machtig zult zijn — of het nu na twee jaar, na zesentwintig jaar of een lang leven is. En ik herhaal, het kan binnen zeer korte tijd zijn alsof u niet bent weggeweest.

Er is nog iets in uw verleden dat u zich zult gaan herinneren. De openbaringen leren ons dat wij al leefden voor-

dat wij op aarde kwamen. Wij kunnen putten uit ervaring van voor ons sterfelijk bestaan.

Wij zijn God kinderen. Voor wij op aarde geboren werden waren we bij Hem. Wij zijn zij tegenwoordigheids gekomen om een sterfelijk lichaam te ontvangen en te worden beproefd.

Sommigen onder ons zijn heel ver bij zijn invloed vandaan afgewaald en menen Hem te hebben vergeten. Wij denken ook weleens dat Hij óns heeft vergeten.

Maar evenals die paar woorden Japans na zesentwintig jaar weer voor de geest konden verschijnen, zo zullen ook de beginselen der rechtvaardigheid die u als kind hebt geleerd nog bij u zijn.

En sommige dingen die u in zijn tegenwoordigheid heeft geleerd zullen in de vorm van ingefluisterde inspiratie bij u terugkeren en u zult ontdekken en merken dat u bekende dingen aan het leren bent.

Het onwennige gevoel dat door de verandering in uw leven teweeg wordt gebracht zal vlug slijten en weldra zult u zich thuis en bekwaam voelen in zijn kerk en in zijn koninkrijk. Dan zult u weten hoe hard men u hier nodig heeft en hoe waardevol en machtig de stem van uw ervaring kan zijn als het erom gaat, anderen te redden.

Broederen — toekomstige ouderlingen en anderen die in een zelfde situatie verkeren — ik getuig tot u dat het evangelie van Jezus Christus waar is. Wij hebben u lief en duizenden stemmen, stemmen van huisonderwijzers, van de ZHV-zusters, van bisschoppen, ringpresidenten en quorumsleiders, die allen door inspiratie van God spreken, de stemmen van hen die geroepen zijn als leiders in de kerk, roepen u toe wat David riep tot zijn weerspannige zoon Absalom: „Kom terug, mijn zoon.”

God geve dat de vaders onder u die de inspiratie mist voor uw gezin, zult terugkeren en dat u na uw verblijf in de wildernis opnieuw de taal der inspiratie zult gaan spreken. Eevens ik kunt u getuigen dat u weet dat Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Helden uit het Boek van Mormon

Er staan in het Boek van Mormon veel verhalen over mannen met een groot geloof in Heer Jezus Christus. Soms verkeerden deze mannen in groot gevaar. Ze kregen ook moeilijke taken om te volbrengen. Kijk eens of je weet wie de leiders zijn in de volgende verhalen.

1) Deze man leefde even na de zondvloed, in de tijd dat de toren van Babel gebouwd werd. De Heer gebood hem een aantal schepen te bouwen waarmee hij en zijn familie en een aantal van zijn vrienden naar een beloofd land konden varen. Nadat de schepen gebouwd waren, hadden ze iets nodig waarmee deze verlicht konden worden, zodat de mensen de oceaan niet over hoefden steken in het donker. Deze man nam zestien kleine steentjes en vroeg de Heer ze aan te raken zodat ze licht zouden gaan afgeven. Toen de Heer de stenen aanraakte, zag deze man zijn vinger, waarna de Heer zich aan hem vertoonde. Was dit de broeder van Jared, Hagoth of Lamoni? Zoek het antwoord op in Ether 3:6.

2) Deze man was aanvoerder van 2000 jongemannen die heldhaftig vochten voor de vrijheid van de Nefieten. Deze 2000 jongemannen hadden van hun moeders geleerd, dat als zij niet twijfelden, God hen zou bewaren. Hoewel zij dikwijls werden verwond, verloor in de gevechten met de Lamanieten niet één van de 2000 het leven. Wie was de aanvoerder van deze 2000 jongemannen? Zoek het antwoord op in Alma 53:18, 19.

3) Aan deze man werd door de Heer opgedragen om met zijn gezin Jeruzalem te verlaten, zodat zij niet zouden omkomen. Acht jaar lang trokken deze mensen door de wildernis. Daarna voeren zij over de oceaan en bereikten Amerika. Wie was deze man? Het antwoord staat in 1 Nephi 2:1, 2.

4) Toen hij ongeveer tien jaar oud was ontving deze

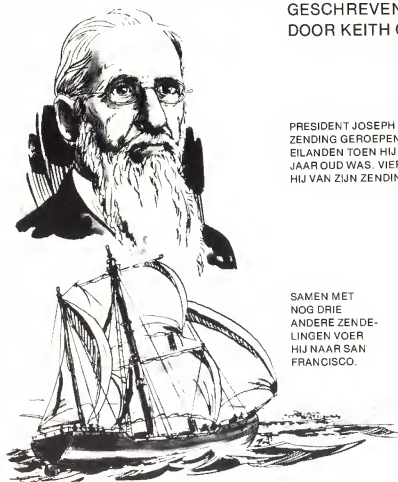
jongen bezoek van de profeet Ammaron, die hem vertelde dat hij met zijn vierentwintigste naar een heuvel zou gaan die Shim werd genoemd en daar de kronieken zou vinden van het Nefitische volk. Hij zou ook de geschiedenis van de Nefieten op de platen van Nefi graveren. Later, toen hij volwassen was, vatte hij vele van de Nefitische kronieken samen tot wat wij nu kennen als het Boek van Mormon. Heette hij Moroni, Coriantumr of Mormon? Je kunt je antwoord controleren in Mormon 1:2-4.

5) Deze Lamanitische profeet bezocht de Nefieten en predikte bekering tot hen. De mensen werden kwaad en joegen hem weg uit hun steden. Op weg terug naar zijn eigen land, sprak de Heer tegen hem en zei dat hij rechtsomkeert moest maken en tot de stad waar hij vandaan was gekomen alles moest profetieren wat de Heer hem ingaf. Omdat hij de stad niet meer in kon komen, predikte hij tot het volk vanaf een hoge muur. De mensen werden boos en bekoegden hem met stenen en schoten pijlen op hem af. Maar omdat de Geest des Heren met hem was, konden zij hem niet raken. Nadat hij de boodschap van de Heer had doorgegeven, sprong deze profeet van de muur af en reisde hij terug naar zijn eigen land. Heette hij Ammon, Samuël of Korihoor? Helaman 13:2-4 en 16:1-7 bevat het antwoord.

1.
2.
3.
4.
5.

Momenten van moed

GESCHREVEN EN GEILLUSTREERD
DOOR KEITH CHRISTENSEN

PRESIDENT JOSEPH F. SMITH WERD OP ZENDING GEROEPEN NAAR DE HAWAII-EILANDEN TOEN HIJ NOG MAAR VUFTIEN JAAR OUD WAS. VIER JAAR LATER WERD HIJ VAN ZIJN ZENDING ONTVEHEN.

SAMEN MET NOG DRIE ANDERE ZENDELINGEN VOER HIJ NAAR SAN FRANCISCO.

DAAR VOEGDEN ZIJ ZICH BIJ EEN GEZELSCHAP HEILIGEN DAT NAAR SALT LAKE CITY WILDE REIZEN.

IN DIE TIJD WERDEN ER IN CALIFORNIE OVERDRIEVEN VERHALEN OVER DE MORMONEN VERTELD DIE HELEMAAL NIET WAAR WAREN, WAARDOOR ZE GEHAAT WERDEN. BROEDER WILLIAM WATT ONTKWAM ER NOG MAAR NET AAN DAT HIJ WERD OPGEHANGEN OMDAT HIJ HAD TOEGEGEVEN MORMOON TE ZIJN.

DE JONGE JOSEPH EN NOG IEMAND REISDEN 'S NACHTS NAAR SAN BERNARDINO MET DE POSTWAGEN.

'S OCHTENDS HIELDEN ZE VLAK BIJ EEN BROEDERLIJ STIL OM TE ONTBIJTEN.

TERWIJL DE MAALTIJD WERD KLAARGEMAAKT, NAM JOSEPH DE PAAR-

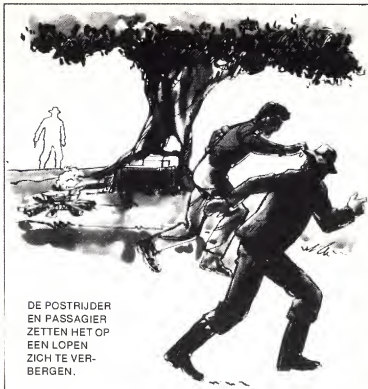
DEN MEE OM DIE EVEN VERROPT TE DRENKEN.

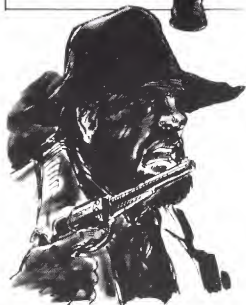
ER KWAM EEN WAGEN VOL DRONKEN MANNEN AANRIJDEN DIE MET HUN VUURWAPENS ZWAAI DEN EN POCHTEN DAT ZIJ NAAR SAN BERNARDINO OP WEG WAREN OM DE MORMONEN AF TE MAKEN.

EEN VAN DE DRONKEN MANNEN STUURDE OP DE POSTWAGEN AAN.

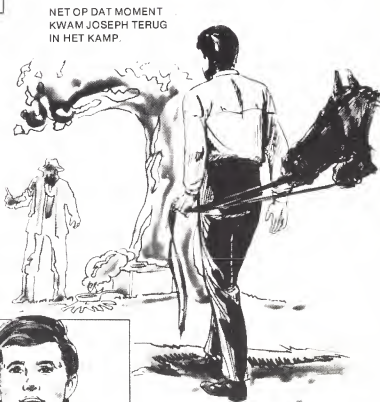

DE POSTRIJDER EN PASSAGIER ZETTEN HET OP EEN LOPEN ZICH TE VERBERGEN.

DE MAN VERWENSTE DE MORMONEN EN ZWAaide MET ZIJN REVOLVER.

JOSEPH WAS BANG MAAR LIEP TOCH REGERECHT NAAR HET KAMPVUUR, OF ER NIETS AAN DE HAND WAS.

NET OP DAT MOMENT KWAM JOSEPH TERUG IN HET KAMP.

DE WOESTELING VLOEKTE, RICHTTE ZIJN REVOLVER OP JOSEPH EN VROEG „BEN JIJ EEN MORMOON?”

JOSEPH KEEK HEM FLINK AAN EN ANTWOORDEDE: „JAZEKER, EEN OIWERVALSTE, DOOR EN DOOR ECHTE MORMOON.”

DIT KRANIGE EN EERLIJKE ANTWOORD VERBAASDE DE MAN EN SCHEEN HEM TE KALMEREN. HIJ LIET ZIJN REVOLVER ZAKKEN.

TOEN STAK HIJ RUSTIG ZIJN HAND UIT EN ZEIJ „GEEF ME DE VIJF. HET DOET ME GOED ALS EEN JONGEN VOOR ZIJN OVERTUIGING UITKOMT.”

Van vriend tot vriend

Beste vriendjes en vriendinnetjes,

Onze hemelse Vader is volmaakt en dat kunnen wij ook worden. Een van de eigenschappen die wij, in navolging van Christus, dienen te ontwikkelen, is eerbied, een houding die laat zien wat je gevoels zijn voor onze hemelse Vader en voor de dingen die Hij ons gevraagd heeft te doen. Iemand die eerbiedig is, straalt een rustige waardigheid uit. Er is een zuiver hart voor nodig om eerbiedig te zijn. Eerbied is meer dan zomaar rustig zijn. Het is een geestelijk in verbinding staan met onze hemelse Vader. Wanneer we eerbiedig zijn, zullen we geen dingen doen die een ongunstig licht werpen op de Heer of op zijn kerk. We moeten ook niet alleen tijdens de vergaderingen eerbied betonen, maar waar we ook zijn en wat we ook doen.

Wanneer er thuis veel gekibbel wordt, kan er geen eerbied zijn. Kinderen die naar hun ouders luisteren dragen ertoe bij een eerbiedige sfeer in huis te brengen en dat vindt de Heer prettig. Kinderen die vloeken, de naam des Heren ijdel gebruiken en twijfelachtige of vieze verhalen vertellen, zijn niet eerbiedig. Wanneer we ergens een beslissing over moeten nemen, zouden we ons af moeten vragen: „Wat zou Jezus Christus willen dat ik zeg of doe?”

Eerbiedig zijn tijdens de vergaderingen is een belangrijk onderdeel van onze verantwoordelijkheid als leden van zijn ware kerk. We zijn allemaal onder de indruk wanneer de kinderen van het jeugdwerk heel eerbiedig met de armen over elkaar de kapel binnenkomen. Hun eerbied is een voorbeeld dat door alle leden van de kerk ter harte moet worden genomen en waaraan zij terug kunnen denken wanneer ze zelf een vergadering in de kapel bijwonen.

Eerbied wordt echter niet alleen in de kapel betoond. Jongens en meisjes die hebben geleerd eerbiedig te zijn, hollen niet door de gangen en gillen niet in het kerkgebouw. Eerbiedige mensen kwetsen andermans gevoelens niet door de spot met hen te drijven. Zij trachten aardig te zijn tegen iedereen met wie zij in aanraking komen. Op de zondagsschool en de avondmaalsvergadering zijn we in de gelegenheid onze Heiland te laten zien hoeveel wij van Hem houden, door eerbiedig te zijn. Het is niet eerbiedig de kapel in en uit te lopen terwijl de dienst aan de gang is. We moeten ervoor zorgen dat we wat gedronken hebben en naar het toilet zijn geweest

voordat de vergadering begint. Het is voor de spreker ook niet raadzaam om te veel aandacht af te leiden.

De mensen die een toespraak houden en voor de muziek zorgen hebben geboden, en dikwijls ook gevast, dat de Heer hen bij hun opdracht zal helpen. Eerbiedige mensen luisteren goed naar de spreker zodat zij de boodschap uit de toespraak kunnen begrijpen.

Neem je voor eerbied te betonen in de avondmaalsvergadering door er nooit hardop te praten. Praat op een fluistertoon en dan alleen maar wanneer het echt nodig is. Zing de lofliederen mee met je ouders. Kinderen hebben mooie stemmen en de vergadering wordt er nog fijner door wanneer zij hun stem laten horen. Je hoort ook het avondmaal met je rechterhand te nemen en aan de Heiland te denken terwijl het wordt bediend. Jongens en meisjes met kleinere broertjes en zusjes moeten ze niet plagen. Ze moeten ook niet steeds aan hun ouders vragen of ze uit de vergadering nemen. Jullie broertjes en zusjes, en ook oudere mensen, kunnen door jullie voorbeeld leren hoe ze eerbiedig moeten zijn.

En tot slot, naarmate we eerbiedig worden, bereiden we ons ook voor om naar de tempel te gaan, een prachtig en heilig oord. De woorden De „heiligheid des Heren” die op de muur van de tempel zijn gegraveerd, geven de eerbiedige gevoelens weer van hen die waardig zijn dat heilige gebouw te betreden. Eens zullen wij allemaal, als we echt eerbiedig zijn en waardig leven, het voorrecht hebben een van de tempels van de Heer binnen te gaan. Deze heilige belevenis helpt ons ons nog dichter bij de Heiland te voelen.

Ik bid dat jullie jongens en meisjes, allemaal steeds zullen proberen eerbiedig te zijn en dat jullie mettertijd naar de tempel kunnen gaan, het heiligste van alle kerkgebouwen van de Heer op deze aarde.

Met hartelijke groeten,
Vaughn J. Featherstone
Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Je zondagse doosje

DOOR VIRGINIA H. PEARCE
EN KATHLEEN H. BARNES

„Gedenk de sabbatdag, dat gij die heilig; zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen . . . Want in zes dagen heeft de Here de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de Here de sabbatdag en heiligde die.” (Exodus 20:8-11.)

Zondag is een dag die anders is dan iedere andere dag van de week. Op deze dag horen we eerbiedige gedachten te hebben en eerbiedige dingen te doen.

Het is een schone dag

Onze schoenen zijn gepoetst.

onze kleren zijn schoon.

Ons haar is netjes gekamd.

Het is een blijde dag

Wij brengen hem door samen met de andere gezinsleden.

Wij zien onze vriendjes en vriendinnetjes in de kerk.

Wij zien er blij uit.

Het is een eerbiedige dag

Wij gaan naar de zondagsschool en de avondmaalsvergadering. We zijn eerbiedig in het huis van onze hemelse Vader. We leren over onze hemelse Vader en Jezus Christus.

En zelfs thuis doen we rustige, eerbiedige dingen.

Omdat de zondag een dag van aanbidding en rust hoort te zijn, doen we een heleboel dingen die we op andere dagen wel doen, juist niet. Maak een lijst van de verschillende dingen die je op zondag zou kunnen doen, zoals:

Bezoek iemand.

Lees een gelijkenis of een ander verhaal uit de Schriften en beeld het uit.

Ga wandelen met een broertje of zusje.

Schrijf een brief aan een zending of iemand anders en maak er tekeningetjes bij.

Lees een of meer hoofdstukken uit de Schriften.

Tel of schrijf alle mooie dingen op die je kunt zien of bedenken die we van onze hemelse Vader hebben gekregen.

Vraag je vader, moeder of grootouders je iets te vertellen van toen zij klein waren.

Maak een tekening van je lievelingsfiguur uit de Bijbel.

Maak een tekening van drie van je zegeningen.

Doe iemand stilletjes een plezier.

Ga verder met je dagboek, zoals je in *De Ster* van mei 1977 is geleerd.

Leer de woorden van een lofzang die je mooi vindt of een gedicht uit je hoofd.

Vraag je moeder of je een vriendje of vriendinnetje te eten mag vragen.

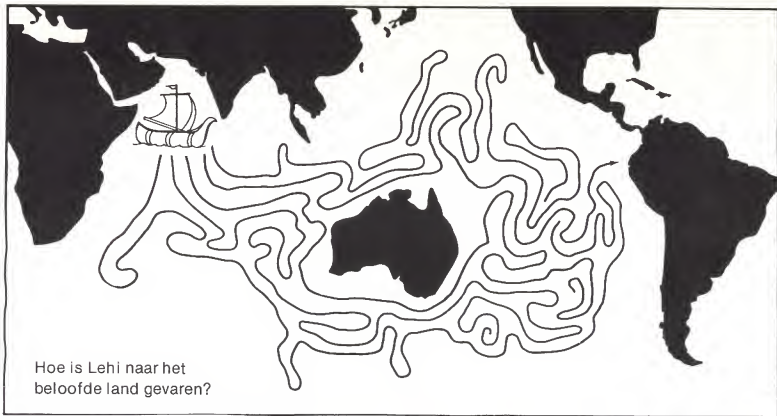
Leer iets over je voorouders en vul een stamboomlijst of een inzendingsformulier in.

Lees een boek.

Versier een klein doosje, een potje of iets dergelijks.

Knip je lijst in aparte stukjes en stop ze in je zondagsdoosje.

Neem iedere zondag een idee uit je doosje en je zult dan precies weten wat je moet doen om een eerbiedige en blijde dag te hebben.

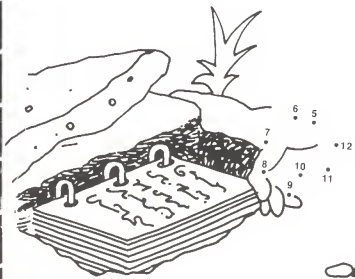
Hoe is Lehi naar het
beloofde land gevaren?

VOOR DE GRAP

PUNTEN PUZZEL

Geïllustreerd door Gary Smith

„Sla op het staal”

DOOR B. LLOYD POELMAN

„Ik wil dat je al het beton van deze stalen palen afslaat,” zei de ploegbaas terwijl hij me een voorhamer gaf en een paar passen achteruit deed om te kijken wat ik er van terecht zou brengen. Ik wilde hem maar al te graag laten merken hoe graag ik deze opdracht wilde uitvoeren, ging er dan ook wijdbeens voor staan, hief de voorhamer hoog boven mijn hoofd en liet hem met een geweldige klap neerkomen op het kuipvormige blok beton om de eerste poot van de vangrail, die uit de grond was gehaald. Zes . . . zeven . . . nog acht forse

GARY SMITH

slagen op dezelfde plek, maar ik voelde alleen maar de geweldige natrillingen via de steel van de hamer. De klappen schenen geen enkele verdere uitwerking te hebben op het harde beton. Nadat ik de kop van de voorhamer even op de grond had laten rusten en m'n rechterschouder had gewreven, hief ik het werktuig weer hoog boven m'n hoofd voor een nieuwe aanval, maar ook deze keer boekte ik geen enkel resultaat.

De baas stond nog steeds te kijken en ik voelde me opgelaten onder zijn blik. Hij draaide zich om in de richting van de werkplaats en voegde me over zijn schouder toe: „Ik zal je wat geven waar je misschien meer aan hebt.“ Toen ik vanochtend op het werk was gekomen met m'n zware laarzen en de dikke werkhandschoenen in de zak van m'n spijkerbroek, had ik me afgevraagd, net als op de twee ochtenden daarvoor, of dit m'n laatste dag op het werk zou zijn. Ik hoopte van niet. Ik had nog maar drie maanden voordat ik in het zendelingenhuis verwacht werd en ik had iedere cent die ik maar kon verdienen hard nodig om mijn zending te bekostigen, althans de eerste maanden.

M'n vader zei altijd dat geen enkel offer voor de familie te groot zou zijn voor het voorrecht mij in het zendingsveld te onderhouden en dat meende hij ook. Hij wist ook waarover hij sprak. Ik kon me nog goed herinneren hoe we margarine op ons brood smeerden en het er daarna weer grotendeels af schraapten toen mijn oudste broer, Ron, op zending was. Ik kon ook merken hoe bijzonder dankbaar m'n vader was als ik zo nu en dan een paar dollar voor Ron had kunnen missen van hetgeen ik met m'n bijbaantje verdiend had. Ja, ik wist wat het offer inhield en dat ze het graag zouden doen. Maar ik wist ook dat ik zoveel mogelijk zelf moest doen.

Ik verstevigde mijn greep op de steel en pakte hem wat lager vast om het gewicht van de zware kop beter uit te kunnen buiten. Nog een paar klappen en nu voelde ik de verbolgenheid in me opkomen. Ik kon toch onmogelijk nog harder slaan? Waarom ging dat beton niet kapot?

„Ik hoop dat hij niet terugkomt voordat ik tenminste iets heb bereikt,“ zei ik tegen mezelf terwijl ik een vluchtige blik naar de werkplaats wierp. Toen ik de ploegbaas maandagochtend had verteld dat ik een paar maanden eerder met mijn studie was opgehouden om iets voor mijn zending te kunnen verdienen, had ik gehoopt dat hij er bewondering voor zou hebben. Zijn reactie was echter geweest: „Hoe kom je erbij zo je tijd te verspillen?“ Sindsdien was het alsof hij erop uit was hatelijke opmerkingen over de kerf te maken en andere grove uitlatingen te lanceren, uitlatingen die vermoedelijk bedoeld waren om mij van m'n stuk te brengen. Maar hij was de baas, degene die voor het zeggen had of ik mocht blijven of de laan uit gestuurd werd.

Vorige week, toen ik Bert Godfrey had mogen helpen een stenen muurtje te metselen ter vervanging van de schutting die was afgebrand, had ik het veel meer naar m'n zin gehad. Wie zou niet hebben kunnen opschieten met die vriendelijke man met zijn verveerde gezicht en zijn grote hart, die drie keer op zending was geweest, waarvan twee keer op bouwzending.

Het bedrijf had me voor tien dagen aangenomen, voornamelijk om met die muur te helpen, maar Bert en ik hadden zo goed samen kunnen werken dat het karwei in een week af was. Hij had het kennelijk niet erg gevonden dat ik wat onhandig was en de ervaring miste. Hij wist dat ik m'n best deed en ook waarom. Hij had aldoor met me gesproken over het dienen van de Heer.

Bert had me niet verteld dat de echte baas met vakantie was en het was dan ook een verrassing voor me geweest hem te zien verschijnen toen ik maandag op het werk kwam. Tot dusver echter, scheen mijn plan succes te hebben. Hoewel ik op het ogenblik meer verdiende dan ooit tevoren, overwoog ik dat als ik zo hard werkte dat ik meer waard was dan ze mij betaalden, de baas mij misschien niet zou willen laten gaan.

Ik keek nog eens naar het stuk vangrail met zijn dertien poten, waardoor het geheel eruit zag als de afgedankte kam van een reus waar de meeste tan-

den aan ontbraken. Jarenlang had het dienst gedaan als bumper, op een parkeerplaats, om de muur van het aangrenzende gebouw te beschermen. Het was destijds aangebracht door in een rechte lijn en telkens met drie meter tussenruimte dertien diepe gaten te graven. In ieder gat was een stalen paal geplaatst en er was beton omheen gestort. Tenslotte was de rail aan de palen gelast. Het hele geval was onlangs in z'n geheel door een kraanwagen eruit getild en nu lag het daar op z'n kant met een grote klomp beton om iedere paal heen. Toen ik voetstappen hoorde terugkomen uit de werkplaats, gaf ik nog een aantal geweldige klappen weg. Ik was blij dat de zweedtruppels op m'n voorhoofd stonden. „Hier, probeer deze eens,“ zei de ploegbaas en gaf me een nog zwaardere voorhamer. Het was niet bepaald het soort hulp dat me voor ogen had gestaan!

Mijn mond plooidde zich tot een lach toen wij van hamer ruiden, maar ik wist dat hij wel aanvoelde dat het een zure lach was. Hij bleef nog een minuten staan kijken, waarna hij zonder verder commentaar verdween om toezicht te houden op de rest van de ploeg. „Het enige verschil tussen deze hamers is dat deze zwaardier is en moeilijker om op te tillen,“ mompde ik stilletjes toen de stalen kop op het bikkelharde beton botste. Tenslotte slaagde ik erin één armzalig klein stukje eraf te bikken, maar daar bleef het bij, terwijl mijn armen met iedere slag meer pijn begonnen te doen.

In dit tempo zou ik dagen nodig hebben om dit karwei te klaren, maar ik wist dat als ik tegen twaalfen nog steeds geen beduidende vooruitgang had gemaakt, ik erop kon rekenen morgen weer bij het arbeidsbureau in de rij te moeten staan. Daar ik al ervaren had hoe het was dit drie dagen lang te doen, was ik er bijzondere op gebrand deze baan te houden.

Bovendien, het was 1954 en duizenden stakende arbeiders met een gezin om voor te zorgen zochten naar een tussenbaan. Hoe zou een jongen van twintig met hen kunnen wedijveren om de paar banen die er te vinden waren?

Er waren nog maar enkele harde maar

zinloze klappen voor nodig om mij ervan te overtuigen dat ik aan het eind van m'n Latijn was en dat dit probleem meer kracht en wijsheid vergde dan waar ik over beschikte.

Ik liet de zware hamer op de grond rusten en trachtte m'n boosheid en frustratie de baas te worden. Ik voelde de noodzaak en het verlangen de kwestie met de Heer te bespreken en zonder te knielen of mijn ogen te sluiten, bad ik hardop en legde Hem uit wat er van mij werd verlangd. Ik herinnerde Hem eraan dat ik het geld niet nodig had voor mezelf, maar dat Hij me op zending had geroepen en dat ik wist dat Hij me daar wilde hebben. Deze baan was al een antwoord op mijn gebeden geweest, maar ik moest 'm ook nog kunnen houden. Ik verwachtte heus niet dat Hij een met voorhamers gewapend engelenheir uit de hemel zou sturen, maar ik wist wel dat Hij me op de een of andere manier kon helpen.

Nog nooit is een van mijn gebeden zo vlug of zo duidelijk verhoord. Plotseling kreeg ik een gedachte die zo helder en sterk was, dat mijn hart ervan tekeer ging. Toen ik er later over nadacht, was het een zeer eenvoudige oplossing. Iemand die pienterder en meer ervaren was, zou er wellicht zelf op gekomen zijn, maar voor mij was het een regelrecht antwoord op m'n gebed.

De dringende instructie die ik ontving luidde: „Sla niet op het beton, sla op het staal.” Hoewel ik de reden hiervoor nog niet doorgrondde, hief ik de hamer op en liet hem vijf, zes keer neerkomen op de paal, vlak boven het beton. Toen er grote brokken begonnen af te vallen, besefte ik dat de klappen op het staal een serie sterke trillingen veroorzaakten die het beton deden barsten.

En toen vergat ik hoe zwaar de voorhamer was. Met nieuwe energie sloeg ik keer op keer op het staal en ging dan verder met de volgende paal, verbaasd over de uitwerking van mijn inspanningen, naarmate het staal ging trillen en het beton eraf viel.

Minder dan twee uur later had ik het beton van alle dertien palen af geslagen en de grote brokken op elkaar gestapeld. Met de voorhamer over

mijn schouder en een dankgebed in mijn hart, ging ik op zoek naar de ploegbaas.

„Ik zal wat hulp nodig hebben om die vangrail weg te slepen,” zei ik zo nonchalant mogelijk in een poging niets te laten blijken van mijn grote vreugde. In de veronderstelling dat ik het karwei opgaf, bedulde hij me met een handwink hem naar de parkeerplaats te volgen.

Toen wij de hoek omkwamen van het gebouw en hij de vangrail en de blokken beton in de gaten kreeg, bleef hij plotseling stokstijf staan. Hij zette grote ogen op en van de verbazing viel zijn mond open. Na wel een minuut lang te hebben staan kijken van de rail naar de brokken beton, draaide hij zich om, wenkte mij weer hem te volgen en zei: „Kom mee, ik heb nog een karwei voor je.”

Er werd niets meer gezegd over het voorval, maar toen ik de volgende morgen op het werk kwam zei hij: „Lloyd, je kunt hier blijven zolang je wilt.”

Ik werkte er bijna drie maanden voordat ik naar het zendelingenhuis ging en daarna mocht ik er nog tien dagen werken voordat ik met mijn groep afreisde. Na die gedenkwaardige och-

tend heeft hij, althans in mijn aanwezigheid, nooit meer een denigrerende opmerking gemaakt over de kerk of over mijn voornemen om op zending te gaan.

Sinds die dag heeft de Heer mij dikwijls geholpen om wanneer er problemen moesten worden opgelost op het staal te slaan inplaats van op het beton. Maar toen ik eind november 1954 vertrok, naar het zendingsveld, wist ik dat ik werkelijk door de Heer geroepen was. Ik wist dat Hij naar mijn gebeden luisterde en ik was er ook van overtuigd dat Hij geen gebod zou geven, zonder tevens de weg te bereiden waardoor het kon worden volbracht.

*„IK ZAL HEENGAAN EN DOEN,
WAT DE HERE HEEFT BEVOLEN,
WANT IK WEET, DAT DE HERE GEEN
GEBODEN AAN DE KINDEREN DER
MENSEN GEEFT, ZONDER TEVENS DE
WEG VOOR HEN TE BEREIDEN, ZODAT
ZIJ ZULLEN KUNNEN VOLBRENGEN,
WAT HIJ HUN GEBIEDT.”*

1 NEPHI 3:7

„De engelen kunnen eruit citeren”

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL
Geïllustreerd door Charles Quilter

Waar zouden we zijn als Mozes zijn geschiedenis van de wereld niet had geschreven, die eerste vijf onontbeerlijke boeken van het Oude Testament? Hij had de achtergrond, de gegevens, het verslag en de bereidheid en hij is ons door de eeuwen heen tot zegen geweest wegens de dienst die hij ons bewees met het schrijven van de eerste vijf boeken van de Bijbel.

Hoe dankbaar zijn wij niet dat Abraham zijn eigen levensverhaal op schrift stelde, alsmede dat belangrijke stuk wereldgeschiedenis en zijn eigen openbaringen, gedachten, gevoelens en rijke ervaringen.

De Heer Jezus Christus zelf legde er voor de Nefieten en de Lamanieten de nadruk op hoe belangrijk het was verslagen bij te houden.

„Ziet, ik zou willen, dat gij andere geschriften zoudt schrijven, *die gij (nog) niet hebt*. En Hij zeide tot Nephi: Breng de kroniek, die gij hebt bijgehouden.

En toen Nephi de kronieken had gebracht, en ze Hem had voorgelegd, bekeek Hij ze, en zeide:

Voorwaar zeg ik u: Ik gebood Mijn dienstknecht Samuël, de Lamaniet, dat hij tot dit volk zou getuigen, dat ten dage, dat de Vader Zijn naam in Mij zou verheerlijken, er vele heiligen uit de doden zouden verrijzen en aan vele verschijnen, en hen zouden dienen. En Hij zeide tot hen: *Was het niet zo?*

En Zijn discipelen antwoordden Hem, en zeiden: Ja, Here, Samuël profeteerde volgens Uw woorden, en ze werden alle vervuld.

En Jezus zeide tot hen: *Hoe komt het, dat gij dit niet hebt opgeschreven*, dat vele heiligen zijn opgestaan en aan velen verschenen en hen dienden?

En Nephi herinnerde zich, dat dit niet was opgeschreven.

En Jezus gebood, dat het zou worden opgeschreven;

daarom werd het volgens Zijn gebod te boek gesteld.” (3 Nephi 23:6-13; cursivering toegevoegd.)

Toen Lehi en zijn gezin nog maar pas in Amerika waren, zei zijn zoon; Nephi:

„... Hij heeft mij Zijn goedheid en verborgenheden doen kennen; daarom geef ik een verslag van mijn wederwaardigheden in mijn leven . . .

En ik weet, dat het verslag, dat ik maak, waar is; en ik schrijf het eigenhandig en volgens de kennis, die ik bezit.” (1 Nephi 11, 3.)

Dit grootse verslag bevatte niet alleen de gangen van zijn volk, maar ook gebeurtenissen uit zijn eigen leven.

Wij moeten evenmin de grote inspanningen vergeten of miniseren, van onze hedendaagse profeet, Joseph Smith, die in bijzonderheden de geschiedenis optekende van de herstelling van het evangelie, alsmede zijn persoonlijke ervaringen. Wat een onbeschrijfelijke verwarring zou het zijn zonder deze authentieke, persoonlijke en nauwkeurig opgetekende verslagen. En hoe gelukkig zijn we niet wanneer we een journaal van onze grootouders tegenkomen, over hun moeilijkheden en vreugden lezen en ons eigen leven verrijken met de ervaringen, het geloof en de moed van onze voorouders.

Bijgevolg sporen wij onze jonge mensen aan vanaf vandaag een verslag bij te houden van alle belangrijke dingen die in hun eigen leven plaatsvinden en, in het geval dat hun ouders geen verslag bijhouden, ook in het leven van hun voorgelacht. Je eigen, vertrouwelijke journaal dient aan te geven hoe je de uitdagingen om je heen onder ogen ziet. Neem niet aan dat het leven zo zeer verandert dat jouw ervaringen niet interessant zullen zijn voor je nageslacht. Ervaringen die te maken hebben met werken, onze verhoudingen tot anderen en een besef van een juiste of verkeerde manier van handelen, zullen altijd belangwekkend zijn. Het maandblad van *The Royal Bank of Canada* maakte dit dui-

delijk met het volgende bericht: „Een beroemd boekenverzamelaar splitst zijn grote bibliotheek als volgt — biografie en ‚de rest‘.”

Niemand is alledaags en ik betwijfel of je ooit een levensbeschrijving kunt lezen waaruit niets te leren valt van de moeilijkheden die overwonnen werden en de strijd om succes. Dit zijn de peilstokken voor de vooruitgang van de mensheid.

Wanneer wij de geschiedenissen lezen van grote mannen of vrouwen, zien we dat zij heus niet zomaar beroemd werden of vakbekwaam geboren werden. Het verhaal van hoe zij werden wat zij zijn kan een steun zijn voor ons allemaal.

Evenals de meeste andere journaals, zal het jouwe vertellen van problemen die door de eeuwen heen zijn voorgekomen en hoe jij ze hebt aangepakt.

Je journaal dient het beeld weer te geven van jou zoals je werkelijk bent en niet een geflatteerd beeld. Het kan een verleiding zijn je deugden in felle kleuren af te schilderen en je ondeugden af te zwakken, maar ook het andere uiterste, te veel aandacht aan het negatieve, moet worden vermeden. Persoonlijk heb ik maar weinig respect voor degene die gaat spitten in de lelijke fasen van het leven dat hij beschrijft, of het nu zijn eigen leven is of dat van een ander. De waarheid moet verteld worden, maar we behoren de minder mooie dingen niet te onderstrepen. Zelfs een lang leven vol van inspirerende ervaringen kan worden besmeurd door slechts één lelijk verhaal. Waarom zouden we stilstaan bij die ene onverwikkelijke waarheid over iemand die verder goed heeft geleefd?

De goede biograaf zal zich niet door zijn gevoelens maar door zijn verstand laten leiden. Hij haat het niet ter zake doende eruit en zoekt naar het sterke, het ongewone, het belangwekkende. We zouden misschien een voorbeeld kunnen nemen aan Plutarch's Lives, waarin hij zesenveer-

tig levens paarsgewijze rangschikte, een Griek en een Romein in ieder paar. Hij trachtte de meest vermaarde delen van hun levensverhaal te typeren en vond het overbodig in te gaan op ieder detail.

Je journaal is je levensverhaal, dus moet het nauwkeurig worden bijgehouden. Jij bent uniek en misschien zijn er episodes uit jouw leven op hun manier edeler en prijzenswaardiger dan episodes uit welk ander leven dan ook. Er kan een moment van inzicht zijn hier en een verhaal van groot vertrouwen daar; je dient jezelf te beschrijven zoals je werkelijk bent en niet zoals anderen je misschien zien.

Je verhaal dient nú geschreven te worden, terwijl het vers in je geheugen is en de ware details nog achterhaald kunnen worden.

Een journaal is hoogstaande literatuur. Ieder mens kan hoogstaand worden in zijn eigen bescheiden leven.

Wat zou je beter kunnen doen voor je kinderen en je kindskinderen dan het verhaal van je leven op schrift stellen, je overwinningen bij tegenspoed, je opstaan als je gestruikeld was, je vooruitgang als alles zo donker scheen, je vreugde toen je eindelijk had overwonnen?

Een deel van wat je schrijft zal over hele gewone dingen gaan, maar er zullen ook machtige passages zijn die door je nageslacht worden aangehaald.

Beste jonge mensen, schaf een dik schrift aan, een journaal dat altijd zal blijven bestaan en misschien zullen de engelen er in de eeuwigheid uit citeren. Begin er vandaag nog aan en zet er je komen en je gaan in, je diepste gedachten, je prestaties en je mislukkingen, je omgang en je triomfen, je indrukken en je getuigenissen. Bedenk dat de Heiland degenen die hadden nagelaten belangrijke gebeurtenissen op te tekenen vermaande.

De Heer heeft gezegd: „Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is mijn evangelie; en gij weet, wat gij in Mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen.” (3 Nephi 27:21. *Cursivering toegevoegd.*) Christus heeft ons het voorbeeld gesteld. We doen er goed aan dit voorbeeld te volgen. Al zijn we in vergelijking met Hem misschien zwak, toch behoren wij Hem na te doen, want Hij is „de weg en de waarheid en het leven.” (Johannes 14:6.)

Leraren kunnen profijt trekken uit het voorbeeld dat door Jezus Christus werd gesteld door te onderwijzen zoals Hij onderwees. Wij zijn bezig zijn boodschap te onderwijzen en behoren dus niet onze eigen eer na te streven of te trachten eigen volgelingen aan te trekken. Wij zijn bezig volgelingen van Christus te maken. Johannes de Doper maakte dit duidelijk toen hij van zichzelf zei in verband met de Heiland:

„Hij moet wassen, ik moet minder worden.” (Johannes 3:30.)

Een leraar mag net lang genoeg de aandacht op zichzelf vestigen om de boodschap in te luiden, maar de inhoud van de boodschap en het voorbeeld van de leraar moet de leerling richten op Christus. Johannes de Doper bereidde alleen de weg voor de bediening van de Heiland voor door zijn toehoorders op te roepen zich te bekeren. Inherent aan zijn oproep was de boodschap dat ieder mens

diende te vertrouwen op de Heiland, die hen zou leiden in de wegen der waarheid en verlossing. Zo hebben ook leraren de taak hun leerlingen te helpen tot de Heer te komen en een zinvolle, persoonlijke band met hem te ontwikkelen.

Laat uw licht schijnen

Wij moeten de weg verlichten.

Christus zei: „. . . U is door Mij gegeven het licht van dit volk te zijn . . . laat daarom uw licht zo voor dit volk schijnen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemel is, verheerlijken.” (3 Nephi 12:14, 16.)

Wanneer onze werken zijn werken zijn en wanneer zij door zijn licht worden verlicht, worden onze leerlingen tot Hem en tot onze Vader aangetrokken.

Houdt daarom uw licht omhoog, opdat het de wereld beschijne. Ziet, Ik ben het Licht, dat gij omhoog moet houden — wat gij Mij hebt zien doen.” (3 Nephi 18:24.)

Als wij anderen op doeltreffende wijze willen onderwijzen, moet het licht dat hen moet leiden eerst in ons schijnen. Wij moeten een toonbeeld van gehoorzaamheid zijn. Dit is een onontbeerlijk onderdeel van de voorbereiding van hen die geroepen zijn als leraar. (Zie het overzicht, in het eerste artikel uit deze serie, *De Ster*, mei 1977.)

Christus is voor ons een zeer achtenswaardig voorbeeld ter navolging. Hij vraagt niets van ons dat Hij zelf niet heeft willen doen.

Hij heeft ons duidelijk onderwezen:

„Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo.” (Johannes 5:19.)

En ook dit: „Ik kan van Mijzelf niets doen; gelijk Ik hoor, oordeel Ik, en mijn oordeel is rechtvaardig, want Ik zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.” (Johannes 5:30.)

's Heilands voorbeeld voor leraren

DOOR THEO E. MCKEAN

Gehoorzaamheid geeft macht

De manier waarop de Heiland onderwees was zo eenvoudig en toch zo machtig. Zijn onveranderlijke gewilligheid de Vader te gehoorzamen was het uitgangspunt van zijn macht en doeltreffendheid. Hij die God gehoorzaam heeft macht. Hij die onderwijst met Hem als voorbeeld heeft macht.

Delbert L. Stapley heeft geopperd: „Voorbeeld is voorname dan voorschrift.” (*Improvement Era*, juni 1969, bladzijde 70. Zie het artikel „De macht van het voorbeeld,” voor de volledige tekst.)

Leraren die zelf gehoorzaam zijn aan de grote waarheden van het evangelie dat zij onderwijzen, kunnen door de Geest met grotere macht spreken.

„Ja, door de kracht hunner woorden waren velen tot het altaar Gods gebracht om Zijn naam aan te roepen en hun zonden voor Hem te belijden.” (Alma 17:4.)

Iedereen kan, desgewenst, het evangelie onder woorden brengen; maar woorden met de kracht mensen te veranderen kunnen alleen gesproken worden door gehoorzame leraren. Paulus vermaande Timoteüs: „Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.” (1 Timoteüs 4:12.)

Zo doet de Heer het en als leraren dienen wij erop te vertrouwen dat het zo goed is. Ons voorbeeld en de geestelijke macht die ermee gepaard gaat, dient een van onze belangrijkste onderwijsmethoden te worden.

Petrus gaf de ouderlingen die de leden van de kerk gingen onderwijzen de volgende raad: „Hoedt de kudde Gods, die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde.

En wanneer de opperherder verschijnt, zult gij de onverwelklijke krans der heerlijkheid verwerven.” (1 Petrus 5:2-4.)

Zelfonderzoek

De ideale manier voor een leraar om de kwaliteit van zijn eigen voorbeeld te toetsen, is het zelfonderzoek.

Alma de jonge, die afstand deed van het rechterschap opdat hij zich helemaal zou kunnen toelagen op het onderwijzen van Gods woord, hield er een interessante manier op na om de leden van de kerk op een hoog niveau van geestelijke paraatheid te houden. Hoofdstuk vijf van het boek Alma bevat niet minder dan 42 goed geformuleerde vragen, bestemd om de leden van de kerk te helpen bij het proces van het zelfonderzoek. Iedereen die het evangelie onderwijst doet er goed aan dit hele hoofdstuk zorgvuldig door te nemen. In overeenstemming met de uitspraak van de Heiland dat Hij het licht was dat ieder van ons voor anderen omhoog dient te houden, stelt Alma bijvoorbeeld de volgende vragen: „En ziet, ik vraag u, mijn broeders in de kerk: Zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij Zijn beeld in uw gelaat ontvangen? Hebt gij deze grote verandering in uw hart ondervonden? . . .

Ik zeg u, kunt gij te dien dage tot God opzien met een rein hart en onbevleete handen? Ik zeg u, kunt gij omhoog blikken en het beeld van God in uw gelaat hebben gegrift?” (Alma 5:14, 19.)

En om er zeker van te zijn dat wij dag na dag al zulke vragen met „ja” kunnen beantwoorden, vervolgt Alma:

„En ziet, nu zeg ik u, mijn broeders, indien gij een verandering van hart hebt ondervonden en zijt bewogen het gezang van verlossende liefde te zingen, zou ik u willen vragen: Kunt gij nú zo gevoelen?

Hebt gij zo gewandeld, dat gij uzelf vlekkeloos hieldt voor God? Zoudt gij bij uzelf kunnen zeggen, indien gij nu werdt geroepen om te sterven, dat gij nederig genoeg zijt geweest, dat uw klederen zijn gewassen en wit gemaakt door het bloed van Christus, Die zal komen om Zijn volk van hun zonden te verlossen?

Ziet, hebt gij u geheel van uw hoogmoed ontdaan? . . .

Is er iemand onder u, die zijn wangunst niet heeft afgelegd? . . .

Is er iemand onder u, die zijn broeder bespot, of hem vele vervolgingen doet verduren? Wee hem, want hij is niet voorbereid.” (Alma 5:26-31.)

En tenslotte, om er zeker van te zijn dat wij niet alleen onze verantwoordelijkheden jegens onszelf, maar ook jegens anderen goed begrijpen, besluit Alma:

„Want welke herder is er onder u, die vele schapen heeft en niet over ze waakt, opdat de wolven niet onder zijn kudde komen en deze verslinden? En ziet, indien een wolf onder zijn schapen komt, drijft hij hem niet uit? Ja, en ten laatste, indien hij kan, zal hij hem doden.

Nu zeg ik u, dat de Goede Herder tot u roept; en indien gij naar Zijn stem wilt luisteren, zal Hij u in Zijn kudde opnemen, en zijt gij Zijn schapen; en Hij gebiedt u, dat gij geen vraatzuchtige wolf onder u zult toelaten, opdat gij niet verdeeld moogt worden. En nu gebied ik, Alma, u met de woorden van Hem, Die mij heeft geboden, dat gij doet, wat ik tot u heb gesproken.” (Alma 5:59-61.)

Met Alma's leringen volgde hij het voorbeeld dat zo duidelijk was gesteld door zijn vader, die had gezegd:

„En vertrouwt evenmin iemand als uw leraar of als uw prediker, tenzij hij een man van God is, die in Zijn wegen wandelt en Zijn geboden onderhoudt.” (Mosiah 23:14.)

Wees voorbereid

Hoe goed zijn wij erop voorbereid te onderwijzen? Leren wij iedere dag wat meer van het evangelie? Bestuderen wij de Schriften, overwegen wij ze, bidden wij, luisteren en leren wij door de macht van de Geest? Leven wij volgens hetgeen wij leren? Wanneer anderen ons licht zien, zien zij dan Christus? Brengen onze woorden en daden anderen ertoe de Heer te prijzen en zich tot onze Vader in de hemel te wenden?

Mogen wij, wanneer wij op enig terrein nog niet voorbereid zijn, ons reppen de nodige veranderingen aan te brengen en daarbij steeds de belangrijkste aller vragen voor ogen houden:

„Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg ik u: Zoals Ik ben.” (3 Nephi 27:27.)

De macht van het voorbeeld

DOOR DELBERT L. STAPLEY
Lid van de Raad der Twaalf

Geliefde broeders, zusters en vrienden. In mijn hart ben ik er van overtuigd dat, willen waarheid en rechtvaardigheid zegevieren, er meer aandacht aan moet worden geschonken dat wij ons eigen gedrag in overeenstemming brengen met de beginselen, normen en idealen van het evangelie.

De wereld heeft behoefte aan mannen en vrouwen met een goed zedelijk en geestelijk karakter, die standvastig en onveranderlijk Gods geboden onderhouden en een levend voorbeeld van waarheid en recht vormen.

De ware macht van het voorbeeld wordt zichtbaar wanneer mannen en vrouwen het evangelie naleven. Het licht van het heerlijke evangelie van Jezus Christus straalt van hun gelaat af als het licht van een baken dat anderen tot het pad van de deugd trekt.

Een wijze man aan wie gevraagd werd drie hoofdpunten te noemen die het leven van de grote leraren van alle tijden kenmerkten en een leidraad zouden kunnen zijn voor nieuwe leraren, zei: „Ten eerste, onderwijs door middel van voorbeeld. Ten tweede, onderwijs door middel van voorbeeld. Ten derde, onderwijs door middel van voorbeeld.”

Onze Verlosser, Jezus Christus, is het grootste voorbeeld dat de wereld ooit heeft gekend. Zijn leringen houden

door de eeuwen heen stand omdat de voorschriften die Hij onderwees werden geschaaragd door het voorbeeld van zijn eigen leven.

Om uit godsdienstig oogpunt een voorbeeld te kunnen zijn, moet iemand of een groep mensen als model dienen en een zedelijk gedragspatroon vaststellen dat veilig door anderen kan worden nagevolgd en een weldaad voor hen allen zal zijn.

„Wat je bent,” zegt Emerson, „weerklinkt zo luid in mijn oren, dat ik niet kan horen wat je zegt.”

„Ziet, zegt Jezus, „Ik ben het Licht; Ik heb u een voorbeeld gegeven.” (3 Nephi 18:16.) Deze opwekkende uitspraak van onze Verlosser kan rustig zonder meer worden aangenomen. De apostel Petrus onderschreef deze waarheid toen hij zei: „Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden; die geen zonden gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden; die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt.” (1 Petrus 2:21-23.) De woorden van onze Heiland zijn van toepassing op de leden van de kerk van deze tijd; „Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken. (Matteüs 5:16.)

Deze passage legt de nadruk op het grote belang en de waarde van het goede voorbeeld. Uit de geschriften van Nephi leren wij dat Christus „Zich voor de Vader vernedert, en voor de Vader getuigt, dat Hij Hem wil gehoorzamen door het onderhouden van zijn geboden.

„En verder kunnen de kinderen der mensen zien aan het voorbeeld, dat Hij heeft gesteld, hoe recht het pad en hoe nauw de poort is, waardoor zij binnengaan. En Hij zeide tot de kinderen der mensen: Volgt Mij. Welnu, mijn geliefde broederen,” zegt Nephi, „kunnen wij Jezus volgen, indien wij niet gewillig zijn, de geboden des Vaders te onderhouden?”

De Christus spoorde de hele mensheid aan: „Volgt Mij . . . en doet de dingen, die gij Mij hebt zien doen.” (2 Nephi 31:7, 9, 10, 12.)

Deze vermaning werd als volgt door de stem van God aan Nephi bevestigd: „Ja, de woorden mijns Geliefden zijn waar en getrouw. Die volhardt tot het einde, zal zalig worden.

Welnu, mijn geliefde broederen,” zegt Nephi, „hierdoor weet ik, dat indien iemand niet tot het einde toe volhardt in het volgen van het voorbeeld van de Zoon des levenden Gods, hij niet zalig kan worden.” (2 Nephi 31:15, 16.)

Deze leringen vormen een oproep aan alle mensen om rechtvaardig te leven. Het is de enige weg die terugvoert tot de aanwezigheid van God.

Tot groot verdriet van zijn vader, ging Corianton, zoon van een Nefitische profeet, de hoer Isabella achterna terwijl hij op zending was. Teleurgesteld door het gedrag van zijn zoon, berispte Alma hem en zei: „. . . want toen zij uw gedrag zagen, wilden zij niet in mijn woorden geloven.” (Alma 39:11.)

Voorwaar, het voorbeeld is voornamer dan het voorschrift. President McKay heeft eens gezegd: „Het is even zinloos

te proberen een kind eerlijkheid bij te brengen als je zelf oneerlijke dingen doet, als water te koken in een vergiet." (*Pathways to Happiness*, blz. 307.)

Het is zo belangrijk dat ouders rein leven en Gods wetten onderhouden. Hierdoor kunnen zij hun kinderen onderwijzen middels het voorbeeld van hun eigen leven. Wanneer zij echter geen voorbeeld vormen, veroorzaakt dit remmingen waardoor zij niet in staat zijn de intieme en delicate zaken te bespreken waar hun kinderen zozeer mee te maken hebben. Ik zou u graag deelgenoot maken van de raad van president Brigham Young tot alle ouders om de kinderen door middel van voorbeeld te onderwijzen. Hij zei: „Indien ouders hun kinderen steeds voorbeelden voor willen houden die het navolgen en de goedkeuring van onze Vader in de hemel waard zijn, zullen zij een kentering in de gevoelens van hun kinderen teweeg brengen, waardoor zij tenslotte een groter verlangen zullen hebben naar rechtvaardigheid dan naar goddeloosheid.” (*Journal of Discourses*, deel 14, blz. 195.) „Wij moeten het onszelf nooit toestaan iets te doen dat wij onze kinderen niet zouden willen zien doen. Wij dienen hun een voorbeeld te stellen dat wij hen willen laten navolgen . . . wij zien maar al te dikwijls hoe ouders van een kind gehoorzaamheid, voorbeeldig gedrag, vriendelijke woorden, een opgewekte gelaatsuitdrukking, een lieflijk stemgeluid en een levendige blik eisen, terwijl zij zelf een en al verbittering en gekijf zijn! Dit is wel zeer inconsequent en onredelijk.” (Blz. 192.)

„. . . ouders dienen hun kinderen door geloof te besturen eerder dan door de roede en hen op vriendelijke wijze door een goed voorbeeld tot alle waarheid en heiligheid te voeren.” (*Journal of Discourses*, deel 12, blz. 174.)

„Onze kinderen zullen de waarheid liefhebben als wij ons geloof maar beleven. Ouders dienen zich zo te gedragen dat hun kinderen kunnen zeggen, ‚Ik heb nooit meegeemaakt dat mijn vader een ander bedroef of misbruik van hem maakte; ik heb mijn vader nooit iets zien nemen dat hem niet toebehoorde . . . maar hij zei; . . . ‚wees eerlijk, trouw, deugdzaam, vriendelijk, ijverig, verstandig en vol goede werken.‘”

Als ouders hun kinderen zulke dingen leren, zullen deze hun altijd bijblijven.” (Deel 14, blz. 195.)

Nu wij het toch over voorbeelden uit de Schriften hebben, de apostel Paulus vermaande de heiligen te Korinte als volgt: „Deze gebeurtenissen zijn ons ten voorbeeld geschied, opdat wij geen lust tot het kwade zouden hebben, zoals zij die hadden.

En laten wij geen hoererij plegen, zoals sommigen van hen deden . . .

En laten wij de Here niet verzoeken, zoals sommigen van hen deden, en zij kwamen om door de slangen.

En mort niet, zoals sommigen van hen deden, en zij kwamen om door de verderfengel.

Dit is hun overkomen tot een voorbeeld (voor ons) en het is opgetekend ter waarschuwing voor ons . . . Daarom, wie meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.” (1 Korintiërs 10:6, 8-12.)

Zij, die onderwijzen of leiding geven in Gods koninkrijk

moeten bedenken dat Christus het grote voorbeeld voor hen is, en terecht. Bijgevolg aanvaarden alle leiders en leerkrachten die geroepen zijn om in zijn wijngaard te arbeiden een grote verantwoordelijkheid wanneer zij van anderen verwachten dat zij de beginselen, normen en idealen van het evangelie na zullen leven, teneinde de voorrechten en zegeningen ervan te genieten, doch in gebreke blijven zelf deze dingen na te komen.

Wij, leiders, moeten zelf wat wij anderen vragen te zijn; anders zal deze huichelarij ontstaan tot onze veroordeling. Hij, die gedoopt wil worden dient zich van zijn zonden te hebben bekeerd. Is het niet redelijk te stellen dat de priesterschapsdragers die deze verordening verrichten even vrij van zonden moeten zijn? En dit geldt natuurlijk ook voor alle andere verordeningen van het evangelie.

Het is oneerlijk en oneervol wanneer iemand zijn onbehoorlijk gedrag tracht te verbergen en zich niet inzet om open en voorbeeldig te dienen naar de geest van zijn heilige roeping. Onze positie en verantwoordelijkheid zijn nu dezelfde als die waar Mormon eeuwen geleden over sprak met zijn zoon Moroni: „En nu, mijn geliefde zoon, laten wij ondanks hun verstoktheid ijverig werken; want als wij met werken zouden ophouden, zouden wij onder het oordeel worden gebracht; want wij hebben een werk te volbrengen, terwijl wij in dit stoffelijk omhulsel zijn, opdat wij de vijand van alle rechtvaardigheid mogen overwinnen, en onze ziel in het koninkrijk van God rust geven.” (Moroni 9:6.)

Ernaar streven de macht van het goede voorbeeld uit te oefenen door het naleven van de beginselen van het evangelie, en zich vasthouden aan de juiste normen en rechtvaardige idealen is niet altijd gemakkelijk, maar zal in dit leven en in de eeuwige werelden die nog zullen volgen zijn vruchten afwerpen.

Er is eens gezegd: „Hoge principes erop na houden is geen kunst, maar er zelf op dit niveau bij te blijven is wel eens moeilijk.”

„Met de regel van goed en kwaad die ons door Christus is gegeven, is er niets waar wij geen maatstaf voor hebben . . .” (Leo Tolstoj, *Oorlog en vrede*.)

Eerlijkheid, onbreukbaarheid, oprechtheid, zedelijkheid, het onderhouden van het woord van wijsheid en alle ander openbaringen betreffende ideaal gedrag dienen tot uiting te komen in ons eigen leven, waarna wij een voorbeeld zullen worden dat door anderen kan worden nagevolgd.

Belichaamt ons levenspatroon deze fundamentele eigenschappen die het ons toestaan met zelfvertrouwen tegen onze geliefden, vrienden en anderen die wij dienen, te zeggen: „Volgt mij, en doet de dingen, die gij mij hebt zien doen.”?

Ziehier onze plicht en opdracht.

God zegene ons, broeders en zusters, dat wij die kracht en de moed hebben om onder alle omstandigheden een voorbeeldig leven te leiden, oprecht voor de Heer te wandelen en een goed voorbeeld te stellen dat alle mensen kunnen navolgen, in het bijzonder onze kinderen en familie. Dit is mijn nederig gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Bij het beëindigen van onze zending

Toen president Kimball ons riep tot het vervullen van een ambt in Nederland, zagen wij dit ambt als de allerbelangrijkste opdracht waaraan wij ooit gevolg zouden kunnen geven. Wij verplichtten ons zelf de jaren die we hier zouden doorbrengen, zonder enig voorbehoud, aan de Heer te zullen wijden. Wij wisten dat wij talloze zegeningen zouden ontvangen, en dat het volvoeren van deze opdracht ons het ware geluk zou schenken.

Het mooiste facet van deze roeping is de omgang met de Nederlandse en Belgische leden geweest. We hebben hen beter leren begrijpen en waarderen, en weten nu dat zij bereid zijn hun steentje bij te dragen aan de opbouw van de kerk en het koninkrijk Gods in Nederland en België.

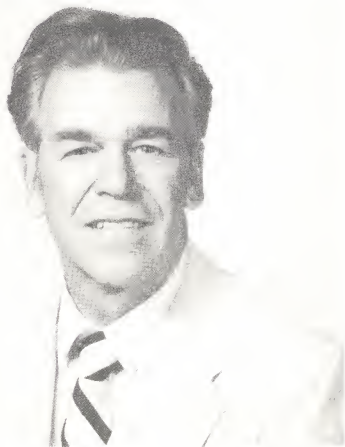
Wij hebben het meeste behoefte aan leiders. Er zijn genoeg leden in de diverse gemeenten om de kerk draaiende te houden, maar wij hebben geschoolde leiders nodig, die de wijken en gemeenten moeten opzetten. Ieder lid van de kerk dient een taak te hebben. Ieder dient zich ijverig voor het goede doel in te zetten. Wij moeten elkaar sterken door broederschap en collegialiteit in de kerk. In de jaren die wij in Nederland hebben doorgebracht, hebben wij het aantal leden zien toenemen, en de ring en het zendingsgebied zien groeien. Wij beschikken nu over meer zendelingen dan ooit te voren, en de Nederlandse bevolking lijkt meer open te staan voor de boodschap van de zendelingen. Misschien is

nu het ogenblik nabij waarop steeds meer van deze fijne mensen het licht zullen zien en tot de kerk zullen toetreden. Wat onze plannen voor de toekomst betreft; wij richten ons op één ring binnen het jaar, en nog eens twee ringen binnen de daaropvolgende drie jaar. Wij moeten dit land helpen gereedmaken voor de komst van de Heiland, die waarschijnlijk weldra plaats zal vinden. Wij willen hier onze waardering uitspreken voor uw steun en al uw vriendschap. Wij hebben veel van deze heerlijke ervaring geleerd, en zullen altijd met veel achting aan u denken als ware broeders en zusters in de kerk van onze Meester. Wij getuigen hier van onze liefde voor u allen, en bidden dat de Heer u rijkelijk mag zegenen. Wij getuigen dat God leeft! Jezus Christus, zijn Zoon, is de Heiland van de wereld en het hoofd van onze kerk. Dankzij de profeet Joseph Smith bezitten wij nu de volheid van het evangelie, waaronder het Boek van Mormon en het priesterschap Gods om alle zaken van de kerk des Heren hier op aarde te behartigen. Wij houden van onze huidige profeet, Spencer W. Kimball, en steunen hem, en wij weten dat u allen aan zijn raad gehoor zult geven door uw steentje bij te dragen aan het realiseren van zijn wens: de opbouw van de kerk in België en Nederland.

Moge God altijd met u zijn.

President Neil W. Kooyman
Zuster Susanne L. Kooyman

<i>Kerkelijke units</i>	1976	1975	1965
Aantal ringen aan het einde van 1976	798	737	414
Aantal wijken	5.481	5.095	3.301
Aantal zelfstandige gemeenten in ringen	1.422	1.295	596
Totaal aantal wijken en gemeenten in ringen aan het eind van het jaar	6.903	6.309	3.897
Aantal gemeenten in zendingsgebieden aan het eind van het jaar	1.716	1.761	2.137
Aantal full-time zendingsgebieden aan het eind van het jaar	148	134	74

Leden per 31 december 1976

In de ringen	3.283.264	3.126.469	1.977.418
In de zendingsgebieden	459.485	445.733	418.514
Totaal aantal leden	3.742.749	3.572.202	2.395.932

Ledenaanwas in 1976

Kinderen gezegend in ringen en zendingsgebieden	88.522	79.723	61.216
Kinderen van leden gedoopt in ringen en zendingsgebieden	52.281	50.263	49.413
Bekeerlingen gedoopt in ringen en zendingsgebieden	133.959	95.412	82.455

Burgerlijke stand

Geboortecijfer per duizend	29.72	27.79	27.23
Aantal personen gehuwd per duizend	13.34	13.75	15.30
Sterftecijfer per duizend	4.32	4.36	5.17

Priesterschap

Dragers van het Aäronische priesterschap per 31 december 1976			
Diakonen	141.341	140.832	106.605
Leraren	109.396	106.934	74.720
Priesters	188.122	178.241	108.119
Totaal aantal dragers van het Aäronische priesterschap	438.859	426.007	289.444
Dragers van het Melchizedekse priesterschap per 31 december 1976			
Ouderlingen	320.876	308.863	195.085
Zeventigers	26.328	25.734	22.841
Hogepriesters	120.117	113.189	63.880

Totaal aantal dragers van het Melchizedekse priesterschap	467.321	447.786	281.806
Totaal aantal leden dat het priesterschap draagt	906.180	873.793	571.250
Een toename van 32.387 in 1976			

Kerkelijke organisaties (Aantal geregistreerde leden)

Zustershulpvereniging	1.129.135	954.957	286.820
Zondagsschool	3.387.454	3.243.531	825.455
Aäronische priesterschap	267.352	257.802	299.188
Jonge vrouwen	279.724	223.440	286.735
Jeugdwerk	498.867	484.790	421.030

Welzijnszorg

Aantal personen die dit jaar werden geholpen	110.306	112.715	106.285
Aantal in loondienst geplaatsten	29.657	20.078	8.416
Man-dagen belangeloos werk verricht voor de welzijnszorg (geschat)	400.607	330.000	162.415
Uitrusting ter beschikking gesteld (dagen per eenheid)	8.219	10.045	8.300

Genealogisch werk

In 1976 voor tempelverordeningen vrijgegeven namen	3.539.340	3.394.762	1.246.301
De dit jaar in 35 landen gemicrofilmde genealogische gegevens brachten het totaal aantal rollen microfilm à 100 voet dat de kerk gebruikt op 910.661, hetgeen gelijk is aan 4.334.559 gedrukte boeken à 300 bladzijden.			

Tempels

Aantal in 1976 voltrokken verordeningen in de 16 in gebruik zijnde tempels	3.465.438	3.075.098	3.679.541
Voor de levenden	43.645	47.142	71.579
Voor de doden	3.421.793	3.027.956	3.607.962

Kerkelijke onderwijsinstellingen

Totaal aantal ingeschreven leerlingen aan kerkelijke scholen in 1976, seminaries en instituten kerkelijk onderwijs inbegrepen	322.587	324.670	170.279
---	---------	---------	---------

Het nieuwe kerkgebouw van de gemeente Breda.

Conferentie in Brussel

Zr. v. Hauwighem als receptioniste.

Nog even een laatste instructie.

Eigenlijk had ik er qua leeftijd niets te maken, maar wat heb ik er van genoten! Van de sfeer, van de jonge mensen in vakantiestemming, van de bussen vol zingende mormonen, van de uitstekend verzorgde maaltijden, van het dansen, zo enthousiast geleid door broeder Decoo, van sightseeing met honderd man tegelijk, van de gesprekken met Belgische, Nederlandse en Franse geloofsgenoten, van de geweldige haardvuuravond die br. Didier ons bezorgde, van de muzikale bijdrage van verschillende broeders en zusters, van het meezingen in het koor en last but not least van de getuigenissen die ik van zoveel jonge broeders en zusters mocht beluisteren.

Daarnaast nog vele ontmoetingen met oude bekenden uit België, de ring en ons zendingsgebied. Het kon niet op, en 's avonds hadden broeder Decoo en ik dan ook lange geanimeerde gesprekken waarin we de meest uiteenlopende facetten van het leven in de kerk bespraken. Wij waren namelijk in de bevoorrechte positie in een tweepersoons kamer te mogen slapen. Er waren er ook voor vier en acht personen.

Later bemerkten we dat onze gesprekken met belangstelling gevolgd waren door onze linker en rechter burenaangezien de wanden nogal dun waren. Gelukkig had het positieve altijd de boventoon gevoerd en waren de luisteraars dus alleen nog maar enthousiaster geworden.

Ook de „inwendige“ mens werd niet vergeten.

De verleiding was moeilijk te weerstaan.

Het was echt een zeer bijzonder week-end. De goede geest was vrijdagavond al direct merkbaar bij het entree in de kerk te Brussel.

Helaas waren er diverse jonge leden die om de een of andere reden niet ingeschreven hadden en toch kwamen. Dit probleem werd op zeer tactische wijze door zuster van Hauwighem opgelost. Hoe zij het deed weet ik niet maar zij zag altijd wel kans om toch een bed voor zo'n onverwachte gast te organiseren en een maaltijd erbij te toveren.

Het thema werd goed aangevoeld. Het was een conferentie voor alleenstaanden maar ik ben er niet een tegengekomen die alleen was.

Er werden al snel grotere en kleinere groepen gevormd die met elkaar discussies voerden, aten, dansten en de diverse programmapunten met elkaar ongedwongen beleefden. Natuurlijk vormden zich ook groepjes van twee en wie weet wat daar nog uit voortkomt? Ook waren er niet-leden, waarvan het opviel hoe makkelijk zij zich aanpasten. Ook dat kan positieve gevolgen hebben.

Het zou te ver voeren alle mensen te noemen die hebben meegewerkt aan het slagen van deze grandioze samenkomst, maar ik weet namens alle deelnemers te spreken als ik hier toch even br. Decoo noem, die de organisatie onder zijn hoede had en zich meesterlijk van deze toch wel zeer gecompliceerde taak kweet. Er werd al gefluisterd over een herhaling en ik hoop dat ik dan weer mee zal mogen en kunnen doen. Graag wil ik tot slot alle deelnemers hartelijk danken voor hun bijdrage aan het slagen van dit geweldige evenement.

Mormoons quartet.

Dansen voor iedereen.

Van de vele positieve reacties op deze conferentie drukken wij hieronder die van zuster Marie Joseph D'hont af:

Het week-end van 1 mei is voor ons jongeren iets enigs geweest. Wie had ooit gedacht dat we echt niet „alleen“ staan, maar dat we met velen zijn; en niet alleen dat, maar we zijn met velen „één“. Dit was ook juist het thema van de conferentie en er kon geen passender worden gevonden. Franse, Nederlandse en Belgische jonge mensen, we voelen ons één, met hetzelfde doel: „Het eeuwig leven van de mens tot stand te brengen“.

We leerden elkaar kennen en waarderen, we hebben samen gepraat, gewandeld, gegeten, en geroeid. We voelen elkaars getuigenis en de liefde van Christus daar doorheen stralen. De vocale, piano en orgelmuziek, die ons gehoor hart en geest streelde, was prachtig en zal onze hemelse Vader ook aangenaam zijn geweest.

Het evangelie is waar en we moeten de vreugde die het ons kan schenken volledig de onze maken. Wat een voorrecht heiligen der laatste dagen te zijn. En wat een voorrecht om anderen ook van die zegeningen deelgenoot te kunnen maken.

Broeder Charles Didier heeft ons hier niet alleen attent op gemaakt, maar ons het „hoe“ met woorden in de mond gegeven. het is niet alleen een voorrecht zendeling te zijn, maar een grote plicht dat we handelen, en dat we ons geloof oefenen met een reeds „Weten“ dat de kerk hier in West-Europa zal groeien, gestaag en met grote snelheid. Op de haardvuuravond van broeder Didier werd geen cause-rietje gegeven maar werd ons de manier geleerd die Christus wenst dat we gebruiken om andere mensen te leren dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is gebaseerd op openbaring en dat ze waar is. Om het nog eens te zeggen, maar dan in conferentietermen, „we zijn anders dan anderen en er heel dankbaar en nederig om“.

We zijn dankbaar voor de programma's die de kerk ons biedt en in het bijzonder ook voor het organisatiecomité van onze conferentie dat prachtwerk heeft geleverd. „Wij willen graag nog meer van dergelijke activiteiten“ hoorden we van onze enthousiaste liefste broeders en zusters, chères frères et sœurs.

